

ROBERT GALBRAITH

ČERNOČERNÉ
SRDCE

ŠESTÝ PŘÍPAD CORMORANA STRIKA A ROBIN ELLACOTTOVÉ

≡ KNIHA ZLIN

Černočerné srdce

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

☰ KNIHA ZLIN

Robert Galbraith
Černočerné srdce – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ROBERT GALBRAITH

ČERNOČERNÉ SRDCE

Z angličtiny přeložil David Petru

☰ KNIHA ZLIN

Steveovi a Lorně,
dvěma příbuzným a přátelům,
kteří jsou mi ochranným valem proti anomii,
s láskou

*Existují dva druhy temnoty. Jednou je noc...
Tou druhou slepota.*

Mary Elizabeth Coleridgeová
Pochyby

PROLOG

Poranění srdce jsou často smrtelná, ne však nutně vždy.

Henry Gray, člen Královské společnosti
Anatomie lidského těla

1

*Proč nechal jsi svůj zrak na mně spočinout
A zadržel v tu chvíli dech?
I kdyby sama věčnost měla uplynout,
Tohle už nelze vzít zpět.*

Mary Elizabeth Coleridgeová
Okamžik

Ze všech párů, které toho čtvrtčního večera seděly v Ritzu v baru Rivoli, se na první pohled nejlépe bavil ten, který ve skutečnosti párem vůbec nebyl.

Cormoran Strike a Robin Ellacottová, soukromí detektivové, obchodní partneři a dle svých vlastních slov „jen nejlepší kamarádi“, slavili Robininy třicetiny. Po příchodu do baru, který díky tmavému dřevu a zlatu na stěnách a díky mléčně bílým panelům broušeného skla připomínal artdecovou šperkovnici, byli oba zpočátku trochu nesví, protože si uvědomovali, že za celých těch bezmála pět let, co se znají, zatím nic podobného nepodnikli. Ještě nikdy spolu nestrávili večer z jiných než pracovních důvodů – sami, bez dalších přátel či kolegů. (Snad k jediné výjimce došlo před několika týdny, když Strike nešťastnou náhodou udělal Robin dva monokly, následně jí jako odškodné koupil v bufetu kari a potom o ni pečoval v kanceláři.)

Ještě nezvyklejší bylo, že se na dnešek oba dostatečně vyspali a přišli náležitě vyšvihnutí. Robin si vzala přiléhavé modré šaty, dlouhé, čerstvě umyté vlasy medového odstínu si nechala rozpuštěné a jejímu partnerovi neuniklo, že přitahuje uznalé pohledy hostů mužského pohlaví. Už jí složil

kompliment za ten opál, který ke třicetinám dostala od rodičů, a měla ho usazený v dolíčku pod krkem. Drobounké diamanty po jeho obvodu vytvářely ve světle zdejších zlatých lustrů třpytivou svatozář, a kdykoli se Robin pohnula, zamíhotaly se v hlubinách šperku jiskry šarlatového ohně.

Strike na sobě měl svůj oblíbený italský oblek s bílou košilí a tmavou kravatou. Když si teď oholil plnovous, který si nedávno nechal narůst, ještě víc připomínal Beethovena s mírnou nadváhou a přeraženým nosem, ale vřelý úsměv servírky, která mu přinesla jeho první koktejl Old Fashioned, Robin připomněl, co o detektivovi řekla Sarah Shadlocková, nová manželka jejího bývalého:

„On je zvláštním způsobem přitažlivý, že? Vypadá trochu zničeně, ale to mi nikdy nevadilo.“

Lhářka prolhaná: ve skutečnosti se jí líbili chlapi s dokonalou tvářičkou, jak dokládalo i její neúnavné a nakonec úspěšné nahánění Matthewa.

Strike s Robin, usazení naproti sobě u stolu pro dva v křesílkách se vzorem levhartí srsti, zpočátku maskovali své rozpaky hovorem o pracovních záležitostech. Při rozebírání případů, jimiž se detektivní agentura momentálně zabývala, zvládli oba svůj první silný koktejl a jejich čím dál hlasitější smích začínal přitahovat pohledy barmanů i hostů. Robin brzy jiskřily oči a trochu jí zčervenaly tváře, a dokonce i Strike, který byl výrazně mohutnější než ona a mnohem navyklejší konzumaci alkoholu, už měl v sobě tolik burbonu, že se cítil v příjemně povznesené a uvolněné náladě.

Po druhém koktejlů se hovor posunul do osobnější roviny. Strike, nemanželský syn slavného rockera, se kterým se setkal jen dvakrát v životě, pověděl Robin, že se s ním chce vidět jedna z jeho nevlastních sester, Prudence.

„Která to je?“ zeptala se Robin. Věděla, že Strikův otec byl ženatý celkem třikrát a že Strike přišel na svět následkem jeho krátkého románu se ženou, kterou média nejčastěji popisovala jako „bláznivou fanyнку“, ale o zbytku příbuzenstva měla jen velmi kusé informace.

„Kromě mě jediná nemanželská,“ odpověděl Strike. „Je o pár let mladší než já. Její matka byla herečka, Lindsey Fanthropová, jestli ti to něco řekne. Míšenska. Hrála ve všem možným. V *EastEnderech*, v *Poldech*...“

„A chceš se s ní sejít?“

„Sám nevím,“ přiznal Strike. „Říkám si, že příbuzenstva mám už takhle víc než dost. Navíc je terapeutka.“

„Jaká?“

„Jungovská.“

Pronesl to s takovou směsicí ostražitosti a opovržení, že se Robin rozesmála.

„Proč ti nejde pod nos jungovská terapeutka?“

„Nevím... V esemeskách mi přišla docela sympatická, ale...“

Zatímco hledal vhodná slova, zabloudil zrakem za Robininu hlavu, kde na zdi visela bronzová deska s vyobrazením nahé Lédy oplodňované Dnem v podobě labutě.

„... no, povídala, že to jako jeho dcera taky neměla zrovna nejjednodušší. Ale když jsem zjistil, čím se živí...“

Nechal větu nedořečenou. Napil se burbonu.

„Měl jsi pocit, že k tobě není upřímná?“

„To vyložení ne, ale...“ Strike si zhluboka povzdechl. „Už jsem zažil spoustu rádooby psychologů, co mi vykládali, proč žiju tak, jak žiju, a že to všechno souvisí s mojí rodinou. Takzvanou rodinou. Prudence mi jednou napsala, že když Rokebymu odpustila, pomohlo jí to se uzdravit... Ale kašlem na to,“ změnil Strike najednou téma, „tohle jsou tvoje narozeniny, tak se pojďme bavit o tvój rodině. Čím se vlastně živí tvůj otec? Nikdy jsi mi to neřekla.“

„Vážně ne?“ podivila se Robin. „Je profesorem veterinární medicíny se specializací na rozmnožování a chov ovcí.“

Strike málem vyprskl doušek svého koktejlu.

„Co je na tom k smíchu?“ otázala se Robin se zvednutým obočím.

„Promiň.“ Strike se současně smál a kašlal. „Jenom jsem to nečekal.“

„Je docela autorita, abys věděl,“ prohlásila Robin a tvářila se naoko uraženě.

„Profesor veterinární... jak že to bylo dál?“

„Medicíny se specializací na rozmnožování a... Co je na tom tak příšerně k smíchu?“ zopakovala Robin, když se Strike podruhé rozřehnal.

„Nevím, asi ta ‚specializace na rozmnožování‘,“ řekl Strike. „A taky ty ovce.“

„Má za jménem šestačtyřicet písmenek. Jako malá jsem to počítala.“

„To je vážně výkon,“ připustil Strike, znovu se napil burbonu a snažil se tvářit vážně. „A kdy se začal tolik zajímat zrovna o ovce? Je to celoživotní náklonnost, nebo mu padla do oka jedna konkrétní, když se –“

„On je nechodí prcat, Striku.“

Po dalším výbuchu detektivova smíchu už několik hostů otočilo hlavu jejich směrem.

„Rodinnou farmu zdědil jeho starší brácha, tak šel táta studovat na veterinu do Durhamu, no a zkrátka se začal věnovat... Přestaň se laskavě řehtat! Taky dělá šéfredaktora časopisu.“

„Doufám, že je o ovcích.“

„Ano, je. *Ovčí život*,“ zareagovala Robin, „a rovnou ti řeknu, že ne, nemá fotografickou přílohu ‚Ovce našich čtenářů‘.“

Tentokrát se výbuch Strikova smíchu rozlehl celým barem.

„Mírní se,“ napomenula ho Robin, a přestože se usmívala, neuniklo jí, kolik se na ně upírá oči. „Ať nám nezakážou vstup do *dalšího* podniku v Londýně.“

„Do American Baru nám snad chodit nezakázali, ne?“

Strike si vybavoval, jak se v hotelu Stafford pokusil praštit podezřelého pěstí, ale vzpomínky na to, co následovalo, měl jako v mlze. Ne proto, že by byl opilý, ale proto, že nevnímal prakticky nic kromě vlastního vzteku.

„Možná nám výslovně nezakázali tam chodit, ale schválně se tam zkus vrátit, a uvidíš, s jakou tě přivítají,“ opáčila Robin. Z mističky, kterou jim přinesli společně s prvními drinky, právě lovila jednu z posledních oliv. Strike už stačil sám spořádat všechny brambůrky.

„Charlottin otec taky choval ovce,“ podotkl a Robin rázem pocítila drobné zamrazení jako vždycky, když zmínil svou bývalou snoubenku, což se stávalo velmi zřídka.

„Vážně?“

„Jo, na Arranu. Měl tam se svojí třetí manželkou obrovskou chatu. Dělal to jenom jako koníčka, chápeš. Nejspíš si to nějak odepisoval z daní. Já jsem se jim vždycky radši obloukem vyhnul – jako těm ovčím –, protože

vypadaly fakt hroživě. Už si nevzpomenu, co to bylo za plemeno. Napůl černý, napůl bílý, obří rohy a žlutý oči.“

„Možná ovce Jákobovy,“ tipla si Robin, a když se Strike pousmál, dodala: „Doma jsme vždycky měli na záchodě takovýhle štos *Ovčích životů* – plemena mám pochopitelně v malíčku... Jak se ti na Arranu líbilo?“

Což ve skutečnosti znamenalo: „Jak se ti líbilo u Charlottiny rodiny?“

„Je tam hezky, aspoň co si vzpomínám, ale byl jsem tam jenom jednou. Znovu už mě nepozvali. Charlottin táta mě nemohl vystát.“

„Proč?“

Strike do sebe nejdřív obrátil zbytek koktejlu a teprve pak odpověděl.

„No, důvodů by se asi našlo víc, ale podle mě to bylo hlavně proto, že se mě jeho manželka pokusila svést.“

Robin zalapala po dechu mnohem hlasitěji, než měla v úmyslu.

„Jo. Bylo mi tehdy tak dvaadvacet, možná třiaadvacet. Jí minimálně čtyřicet. Ale štabajzna, teda pokud jsi na vyšňupaný modelky.“

„A jak... co jsi...?“

„Byli jsme na Arranu na víkend. Scheherazade – tak se jmenovala – a Charlottin táta hrozně chlastali. Polovina rodiny měla navíc problémy s drogama, všechny ty nevlastní sestry a bratři.“

Po večeři jsme si všichni čtyři nalili něco k pití. Její táta mě moc nemusel už od začátku – doufal, že dcerka přivede domů někoho s modřejší krví. Nenechali nás spát v jednom pokoji, dokonce ani na jednom patře.

Asi ve dvě ráno jsem se dost nametenej vystrachal k sobě do podkrovní, svlíkl se, padl do postele, zhasnul světlo a po pár minutách se otevřely dveře. Pochopitelně jsem si myslel, že je to Charlotte. Byla tam tma jako v pytli. Posunul jsem se a ona vklouzla vedle mě...“

Robin si uvědomila, že poslouchá s otevřenou pusou, a zavřela ji.

„... úplně nahá. Pořád jsem ji nepoznal – měl jsem v sobě skoro celou láhev whisky. Ona... ehm... mě vzala do ruky... tam dole...“

Robin si přikryla ústa dlaní.

„... pak jsme se políbili, a teprve když mi zašeptala, že si všimla, jak jí koukám na prsa, když se skláněla ke krbu, teprve v tu chvíli mi došlo, že jsem

v posteli se svojí hostitelkou. Ne že by na tom záleželo, ale na prsa jsem jí vůbec nekoukal. Ve skutečnosti jsem se chystal, že ji chytnu, kdyby padala. Byla tak namol, že když přikládala na oheň, vážně jsem se bál, že se tam skácí.“

„A co jsi udělal?“ zeptala se Robin skrz prsty.

„Vystřelil jsem z postele, jako kdybych měl v zadku rachejtli,“ odpověděl Strike a Robin se znovu rozesmála, „vrazil jsem do skříňky s umyvadlem a takovým obřím viktoriánským džbánem, všechno jsem to převrhl a rozbil. Ona se jenom uchichtla. Nejspíš si představovala, že až se proberu z prvotního šoku, hupsnu zpátky za ní. Zrovna jsem potmě šátral po trencákách, když se znovu otevřely dveře, a tentokrát to byla opravdu Charlotte.“

„Proboha!“

„No jo, nebyla zrovna odvázaná z toho, že mě a svoji nevlastní máti přistihla nahý v jednom pokoji. Těžko říct, koho z nás v tu chvíli toužila zabít víc. Začala vyvádět tak, že probudila sira Anthonyho. Ten přisupěl v brokátovém županu, jenže měl vypito tolik, že si ho ani pořádně nezavázal. Rozsvítil, zůstal stát ve dveřích s holí v ruce, bimbasy mu koukal ven, a on si toho vůbec nevšiml, dokud ho na to manželka neupozornila.“

„Anthony, vidíme pana Ferdase.“

Tohle rozesmálo Robin tak, že Strike musel vyprávění přerušit a chvíli počkat, než se trochu uklidní. Jeden prošedivělý muž usazený opodál u baru si ji s nepatrným úsměškem prohlížel.

„Co bylo pak?“ zeptala se zadýchaně a otírala si oči miniaturním ubrouskem, který dostala k drinku.

„No, pokud si vzpomínám, Scheherazade se vůbec nesnažila nějak hájit. Evidentně jí to všechno připadalo spíš k smíchu. Charlotte se na ni chtěla vrhnout, tak jsem ji radši držel, a sir Anthony měl zjevně dojem, že je to čistě moje vina, protože jsem se měl v pokoji zamknout. Charlotte mu víceméně dávala za pravdu. Jenže život ve squatech s mojí mámou mě jaksi nepřipravil na to, co očekávat od aristokracie. Na druhou stranu musím říct, že squateři byli mnohem vycílenější.“

Zvedl ruku, aby usměvavě servírce naznačil, že si chtějí objednat další pití, a Robin, kterou už od smíchu bolelo břicho, toho využila a vstala od stolu.

„Potřebuju na malou,“ vysvětlila tiše a ten prošedivělý muž na barové stoličce ji pohledem vyprovodil z místnosti.

Nepili sice nijak velké koktejly, zato však silné, a Robin, která trávila spoustu času sledováním v terénu, na což si obvykle brala tenisky, už odvykla vysokým podpatkům. Když po schodech potažených červeným kobercem scházela k dámským toaletám, musela se pevně držet zábradlí. Toalety, vymalované jemně růžovou barvou jahodových makronků, byly určitě ty nejhonosnější, na jaké kdy zavítala: s kruhovými mramorovými umyvadly, sametovou pohovkou a nástěnnými malbami nymf v jezírkách porostlých lekníny.

Když vykonala potřebu, uhladila si šaty a v zrcadle zkontrolovala řasenku, protože se bála, že bude po všem tom smíchu rozmazaná. Při mytí rukou se zamyslela nad historkou, kterou jí Strike právě vyprávěl. Přestože jí připadala ohromně zábavná, zároveň ji trochu znejistěla. Navzdory široké škále lidských vrtochů, často i milostných, s nimiž se během své detektivní kariéry setkala, si občas ve srovnání s jinými ženami svého věku pořád připadala neotrkaná a málo protřelá. S odlehlejšími zákoutími milostného experimentování neměla žádné zkušenosti. Spala zatím jen s jedním mužem a z osobních důvodů potřebovala mít k člověku, se kterým půjde do postele, mnohem větší důvěru, než bylo běžné. Před určitou dobou se totiž před soudem ocitl jistý muž ve středních letech s bílou skvrnou pod levým uchem, který vypověděl, že mu devatenáctiletá Robin v temné schodišťové šachtě sama nabídla sex a že ji přiškrtil až do bezvědomí, protože mu tvrdila, že „to má ráda drsně“.

„Asi si budu muset objednat vodu,“ řekla Robin, když se o pět minut později usadila zpátky do křesílka naproti Strikovi. „Ty koktejly jsou fakt síla.“

„Pozdě,“ pokrčil rameny Strike, protože servírka už jim nesla další drinky. „Nechceš třeba sendvič, abys ten alkohol zajedla?“

Podal jí jídelní lístek. Ceny byly naprosto nehorázné.

„Ne, heleď –“

„Kdybych nehodlal pustit chlup, tak tě nezvu do Ritzu,“ prohlásil Strike s rozmáchlým gestem. „Byl bych ti objednal dort, ale...“

„O to už se na zítřek postarala Ilsa, co?“ tipla si Robin.

Na páteční večer pro ni jejich společná známá zorganizovala narozeninovou oslavu, na kterou sezvala partu blízkých přátel včetně Strika.

„Jo. Ale neměl jsem ti to říkat, tak dělej překvapenou. Kdo na tu oslavu vlastně přijde?“ zeptal se Strike. Byl poměrně zvědavý, jestli se tam objeví někdo, koho zatím nezná: obzvláště nějakí muži.

Robin mu vyjmenovala všechny páry.

„... a ty a já,“ řekla nakonec.

„Kdo je Richard?“

„Maxův nový přítel,“ vysvětlila Robin. Max byl její spolubydlící a zároveň domácí, herec, který pronajímal jeden pokoj, protože bez nájemníka by nevládal splácet hypotéku. „Začínám přemýšlet o tom, jestli bych se pomalu neměla od Maxe odstěhovat,“ dodala.

Objevila se servírka a Strike pro oba objednal sendviče. Potom se obrátil zpátky k Robin.

„Proč uvažuješ o stěhování?“

„No, produkce toho seriálu, co v něm teď Max hraje, platí dost slušně a televize si právě objednala druhou řadu. A připadá mi, že se mají s Richardem vážně rádi. Nechce se mi čekat, až za mnou sami přijdou, že by ten pokoj potřebovali uvolnit. Navíc...“ Robin se napila nového koktejlu, „... je mi třicet. Nejvyšší čas, abych se postavila na vlastní nohy, nemyslíš?“

Strike pokrčil rameny.

„Já si na tohle dodržování všemožných termínů moc nepotrpím. Na to je spíš Lucy.“

Lucy byla Strikova sestra, se kterou strávil většinu dětství, protože měli společnou matku. Zastávali v podstatě protikladné názory na to, co je v životě důležité. Lucy trápilo, že Strikovi je skoro čtyřicet, a přitom pořád žije sám v pronajatém dvoupokojovém bytě nad svojí kancelář, bez jakýchkoli závazků, které by ho v životě ukotvily – bez manželky, dětí, hypotéky, rodičovských sdružení, povinných vánočních večírků se sousedy, zkrátka všech těch věcí, kterým se tak nemilosrdně vyhýbala i jejich matka.

„No, já si říkám, že je načase, abych si zařídila vlastní bydlení,“ prohlásila Robin. „Bude se mi sice stýskat po Wolfgangovi, ale –“

„Kdo je Wolfgang?“

„Maxův jezevčík,“ připomněla mu Robin, zaskočená břitkostí Strikovy otázky.

„Aha... já už si myslel, že je to nějaký Němčour, do kterýho ses zakoukala.“

„Cha... ne.“

Teď už si vážně připadala dost opilá. Snad ty sendviče pomůžou.

„Ne,“ zopakovala, „Max není ten typ, co by mi dohazoval Němčoury. A musím říct, že je to docela příjemná změna.“

„To ti je dohazuje tolik lidí?“

„Ne zrovna Němčoury, ale... Vždyť víš, jak to je. Vanessa mě pořád přemlouvá, abych si založila účet na tinderu, a Katie, moje sestřenice, na mě tlačí, ať se seznámím s jedním jejím známým, co se právě přistěhoval do Londýna. Přezdívací mu Ex.“

„Ex?“ zopakoval Strike.

„Jo, protože se jmenuje... nějak podobně. Už si nevzpomínám,“ řekla Robin a mávla nad tím rukou. „Nedávno se rozvedl, a tak si Katie myslí, že se k sobě bezvadně hodíme. Já teda nechápu, proč by si měli dva lidi sednout čistě proto, že oba podělali svoje předchozí manželství. Naopak bych řekla –“

„Ty jsi svoje předchozí manželství nepodělala,“ přerušil ji Strike.

„Ale podělala,“ namítla Robin. „Vůbec jsem si Matthewa neměla brát. Neklapalo nám to a postupem času se to jenom zhoršovalo.“

„Zahýbat začal on, ne ty.“

„Ale já dělala všechno pro to, abych s ním nemusela být. To já se pokusila všechno ukončit už na svatební cestě, ale pak jsem couvla...“

„Vážně?“ podivil se Strike, pro kterého to byla nová informace.

„Jo,“ potvrdila Robin. „Hluboko uvnitř jsem věděla, že to všechno špatně skončí...“

Na okamžik se přenesla zpátky na Maledivy, do těch horkých nocí, kdy se o samotě, zatímco Matthew spal, procházela po bílém písku před jejich vilou a ptala se sama sebe, jestli je zamilovaná do Cormorana Strika.

Dorazily sendviče a Robin požádala o sklenici vody. Asi minutu jedli mlčky, dokud ticho nepřerušil Strike:

„Já bych na tinder nešel.“

„Ty bys nešel, nebo nemám jít já?“

„Obojí,“ odpověděl Strike. Podařilo se mu spořádat první sendvič a pustit se do druhého, ještě než si Robin stačila dvakrát kousnout. „V naší branži je rozumnější se na internetu moc neukazovat.“

„Přesně to jsem řekla Vanesse,“ přikývla Robin. „Ale ona povídala, že si můžu založit účet pod falešným jménem a prozradit se, až když narazím na někoho, kdo se mi bude zamlouvat.“

„Jo, pokud chce člověk stavět vztah na důvěře, není nic lepšího než do něj vstoupit pod falešným jménem,“ podotkl Strike a Robin se znovu zasmála.

Potom objednal další koktejly a ona neprotestovala. V baru teď sedělo znatelně víc hostů, než když sem oba přišli, šum hovoru byl hlasitější a každý jednotlivý křišťál visící z lustrů obklopovala mlžná koróna. Robin cítila nekritickou náklonnost ke všem lidem v místnosti, od postaršího páru tiše hovořícího nad šampaňským a čilých barmanů v bílých sakách až po toho prošedivělého pána, který ji oblažil úsměvem, když se její bloumající zrak obrátil jeho směrem. Ale ze všech nejsympatičtější jí byl Cormoran Strike, díky němuž tenhle báječný, nezapomenutelný a hodně drahý narozeninový večer prožívala.

Sám Strike, který tenkrát na Arranu skutečně nekoukal Scheherazade Campbellové na prsa, se teď upřímně snažil zachovat stejnou zdvořilost i vůči své firemní partnerce, jenže mu připadala hezčí než kdy jindy: zardělá alkoholem a smíchem, s nazrzlými blond vlasy zářícími rozptýleným světlem ze zlaté kupole nad jejich hlavami. Když se najednou sehnula, aby něco zvedla z podlahy, naskytl se mu pod zavěšeným opálem výhled do jejího hlubokého výstřihu.

„Ten parfém,“ řekla poté, co se narovнала. V ruce držela nachovou taštičku se Strikovým dárkem, který si přinesla z obchodního domu Liberty. „Chci ho vyzkoušet.“

Rozvázala mašli, balíček rozbalila, vyprostila z papíru bílou krychlovou lahvičku a Strike sledoval, jak si trošičku stříkla na obě zápěstí a potom – tady se přinutil odvrátit zrak – i do jamky mezi ňadry.

„Nádhera,“ vydechla, když zvedla zápěstí k nosu. „Děkuju.“

Vůně se linula až k němu: přestože měl čich poněkud oslabený dlouhými roky kouření, rozeznal růže a jakýsi pižmový podtón, který mu evokoval kůži zahřátou sluncem.

Dorazily další koktejly.

„Myslím, že na tu moji vodu zapomněla,“ poznamenala Robin, když se napila Manhattanu. „Tenhle bude vážně poslední. Odvykla jsem si chodit na podpatcích. Nechci se natáhnout uprostřed Ritzu.“

„Objednám ti taxík.“

„Už jsi utratil dost.“

„Finančně jsme na tom dobře,“ uklidnil ji Strike. „Pro jednou.“

„Já vím – není to skvělý?“ usmála se Robin. „Dokázali jsme se dostat do plusu, a navíc máme domluvenou řůru práce... Striku, jsme teď *úspěšná* agentura,“ pronesla celá rozzařená a on cítil, že sám září stejně jako ona.

„Kdo by si to byl pomyslel?“

„Já jo,“ prohlásila Robin.

„Když jsi ke mně přišla, byl jsem prakticky před bankrotem, spal jsem v kanceláři na lehátku a měl jednoho klienta.“

„No a? Imponovalo mi, žeš to nevzdával, a hned jsem poznala, že v tom, co děláš, se fakt vyznáš.“

„Jak jsi to prosím tebe poznala?“

„No, sledovala jsem tě při tom, ne?“

„Vzpomínáš si, jak jsi do kanceláře přinesla ten podnos s kafem a sušenkami?“ řekl Strike. „Když jsem tam měl Johna Bristowa, to první dopoledne? Vůbec jsem nechápal, kde jsi to všechno sebrala. Jako bys to vytáhla z klobouku.“

Robin se zasmála.

„Jen jsem si to půjčila od toho chlápka o patro níž.“

„A hned jsi o nás mluvila v množném čísle. „Myslela jsem si, že když *nabídneme* klientovi kávu, *měli bychom* to umět zařídit.““

„Ty máš paměť.“ Upřímně ji překvapilo, že takhle spatra dokáže přesně citovat její slova.

„No, to víš... nejsi... pro mě jen tak někdo,“ podotkl Strike.

Vzal svoji téměř prázdnou sklenku a pozvedl ji.

„Na detektivní kancelář Strike a Ellacottová. A všechno nejlepší ke třicetinám.“

Robin vzala svoji sklenku, ťukla si s ním a vyklopila ji do sebe.

„Do háje, Striku, koukej, kolik je hodin,“ zděsila se najednou, když jí padl zrak na hodinky. „Musím vstávat v pět, mám sledovat přítele slečny Jonesové.“

„No jo, dobře,“ zabručel Strike, přestože by v tomhle pohodlném křesílku, zalitý zlatým světlem a obklopený vůní růží a pižma, která se linula z opačné strany stolu, klidně vydržel sedět ještě dalších pár hodin. Mávl na obsluhu, že bude platit.

Robininy obavy se do puntíku vyplnily: na vysokých podpatcích kráčela přes bar značně nejistě a trvalo jí nepřiměřeně dlouho, než ze dna kabelky vylovila žeton do šatny.

„Můžeš mi to, prosím tě, podržet?“ požádala Strika a podala mu taštičku s parfémem, aby měla při hledání volné ruce.

Když jí vydali kabát, Strike jí ho pomohl obléknout.

„Jsem fakt dost opilá,“ přiznala Robin a pár vteřin poté, co si od něj vzala taštičku s parfémem zpátky, demonstrovala pravdivost svého tvrzení tím, že si na obrubě šarlatového kruhového koberce, který pokrýval mramorovou podlahu vestibulu, podvrtila nohu a málem se skácela na zem. Strike ji zachytil, nechal ruku kolem jejího pasu a vyvedl ji ven raději jedním z vedlejších východů, protože do otočných dveří se jí bál pustit.

„Promiň,“ omlouvala se Robin, zatímco opatrně scházeli po strmých kamenných schodech před Ritzem. Strike ji pořád držel kolem pasu a jí bylo příjemné, že jeho mohutné, teplé tělo cítí hned vedle sebe; obvyčně musela podpírat ona jeho, obzvláště tehdy, když pahýl jeho pravé nohy po nějakém nerozumném přepětí sil odmítl nadále nést Strikovu váhu. Držel ji tak těsně u sebe, že se mu skoro opírala hlavou o hrudník, a přes

obvyklý pach cigaret cítila kolínskou, kterou se pro tuhle zvláštní příležitost navoněl.

„Taxi,“ mávl Strike na černý vůz, který proplouval ulicí směrem k nim.

„Striku,“ řekla Robin a zaklonila se, aby mu viděla do obličeje.

Chtěla mu poděkovat, sdělit mu, jak si ten večer báječně užila, ale když se jejich oči setkaly, najednou nenacházela slova. Na kratičký střípek času se všechno kolem nich rozmazalo, jako kdyby stáli v oku nějakého zpomaleného uragánu vrčících aut a míjejících světel, chodců a nebe posetého mraky, a pouze přítomnost a vůně toho druhého působily skutečně. Strike jí hleděl do nastavené tváře a v tom okamžiku pustil z hlavy veškeré skálopevné odhodlání, které ho těch necelých pět let drželo zpátky. Téměř neznatelně se sklonil k jejím rtům.

Jenže Robin se ve tváři namísto štěstí mimoděk mihl strach. Strike to zaregistroval a znovu se narovnal, a než si kterýkoli z nich stačil pořádně přebrat, co se právě stalo, ohlásilo úplně všední troubení motokurýra návrat světa do běžných kolejí; uragán se přehnal, Strike dovedl Robin k otevřeným dveřím taxíku a ona zapadla do pevné zadní sedačky.

„Dobrou,“ zavolal za ní. Dveře se zabouchly, taxík se rozjel a omámená Robin vlastně sama nevěděla, jestli cítí spíš šok, euforii, nebo lítost.

2

*Promluv si se mnou, ty nejhlubší části
mého srdce – můj dile nesmrtelnosti!*

Maria Jane Jewsburyová
Mému vlastnímu srdci

Ve dnech, které následovaly po večeru v Ritzu, byla Robin téměř neustále podrážděná a napjatá. Dobře si uvědomovala, že jí Strike položil němou otázku a že ona mlčky odpověděla „ne“, a to mnohem důrazněji, než kdyby nebyla plná burbonu a vermutu a kdyby ji tím tak nezaskočil. Strike teď dával najevo větší odtazítost, trochu nucenou strohost a zatvrzelé odhodlání vyhýbat se veškerým osobním tématům. Hradby, které v průběhu pětileté spolupráce postupně bourali, jako by se teď vztyčily nanovo. Robin se obávala, že Strika ranila, a bylo jí naprosto jasné, že to se muži tak niterně sebestěmu a houževnatému jako on moc často nestává.

Strika mezitím užíraly výčitky svědomí. Vůbec ten bláhový, nezdařilý pokus neměl učinit: copak už před řadou měsíců nedospěl k závěru, že vztah s jeho firemní partnerkou nepřípadá v úvahu? Tráví spolu až moc času, společné podnikání je svazuje právním poutem a jejich přátelství je příliš cenné na to, aby ho dával všanc – tak proč ve zlaté záři těch nehorázně drahých koktejlů všechna svá rozumná předsevzetí opustil a tomu mocnému nutkání se poddal?

Výčitky se mísily s pocity ještě nepříjemnějšími. Strike totiž uměl mimořádně dobře číst v lidech, a tak se od žen dočkal odmítnutí jen velmi zřídka. Ještě nikdy to na žádnou nezkoušel, pokud si nebyl jistý, že jeho

snahu přivítá, a rozhodně se mu zatím nestalo, že by některá zareagovala stejně jako Robin: tak vyplašeně, až si ve chvílích té největší nejistoty říkal, jestli za tím nebylo znechucení. Měl sice přeražený nos, nadváhu a jen jednu nohu, a k tomu tmavé, hustě kudrnaté vlasy, které jeho spolužáci přirovnávali k chlupům v rozkroku, ale nic z toho mu v minulosti nezabránilo získat krásné ženské. Muži, s nimiž se přátelil a kterým jeho sex-appeal zůstával z velké části skryt, dokonce často vyjadřovali údiv a roztrpčení nad tím, že detektiv vede tak úspěšný milostný život. Nebyl však přehnaně ješitný, když se domníval, že si stejnou přitažlivost, jakou zapůsobil na své predešlé přítelkyně, zachová i poté, co se mu zhoršil ranní kašel a v tmavých vlasech se objevily první šediny?

Ještě horší byla představa, že si několik let úplně špatně vykládal Robiny city. Domníval se, že její rozpaky ve chvílích, kdy je okolnosti svedly do bezprostřední tělesné nebo emocionální blízkosti, mají stejnou příčinu jako podobné rozpaky na jeho straně: zatvzrelou snahu nepodlehnout pokušení. V těch dnech po jejím němém odmítnutí si v duchu pořád dokola přehrával události, které až dosud považoval za doklad toho, že je jejich přitažlivost vzájemná, stále znovu se vracel k oněm okamžikům, kdy na svatbě přerušila svůj první tanec, nechala Matthewa stát samotného na parketu a rozběhla se za ním. Objali se na hotelových schodech, a když ji v těch svatebních šatech držel v náruči, byl by přísahal, že v její hlavě slyší tutéž nebezpečnou myšlenku jako v té své: pojď, utečeme a vykašleme se na to, co z toho bude. Vážně se mu to všechno jen zdálo?

Možná ano. Možná Robin skutečně utéct chtěla, ale jenom zpátky do Londýna a k práci. Možná ho vnímá jen jako mentora a přítele, nic víc.

V této neklidné a ponuré náladě Strike uvítal své čtyřicetiny, k nimž mu Nick a Ilsa, titíž společní známí jako v případě Robininých narozenin, uspořádali oslavu v restauraci.

Tady se Robin poprvé setkala s Davem Polworthem, Strikovým nejdávnějším přítelem z Cornwallu, a přesně jak Strike při jedné příležitosti předpověděl, příliš ji neoslnil. Polworth byl menší postavy a užvaněný, snad žádáný aspekt londýnského života nenechal bez kritické poznámky a o ženách,

včetně servírky, která je obsluhovala, se vyjadřoval jako o „courách“. Robin seděla na opačném konci stolu než Strike a velkou část večera strávila nucenou konverzací s Polworthovou manželkou Penny – celý hovor se točil kolem jejich dvou dětí, příšerné drahoty v Londýně a jejího manžela, který se věčně musí chovat jako vůl.

Robin koupila Strikovi vzácný zkušební výlisek prvního alba Toma Waitse *Closing Time*. Věděla, že Waits je jeho oblíbený zpěvák, a nejhezčí vzpomínku si z toho večera odnášela na okamžik, kdy dárek rozbalil a ve tváři se mu objevil výraz nefalšovaného překvapení a nadšení. Když jí děkoval, jako by opět vycítila jeho obvyklou vřelost a doufala, že mu společně s dárkem předává jasné poselství: kdyby se jí protivil, jistě by nevynaložila tolik úsilí, aby mu sehnala něco, po čem doopravdy touží. Nemohla tušit, že Strike v tu chvíli hloubá nad tím, jestli si Robin náhodou nemyslí, že on a pětadesátiletý Waits jsou vrstevníci.

Týden po Strikových narozeninách jim ukončení činnosti oznámil jejich nejstarší externí spolupracovník Andy Hutchins. Až tak je to nepřekvapilo: jeho roztroušená skleróza byla sice v remisi, ale práce si stejně vybírala svou daň. Uspořádali pro něj večírek na rozloučenou, kterého se zúčastnili všichni kromě jejich druhého externího spolupracovníka Sama Barclaye – ten si vytáhl krátkou slámku a musel jít sledovat jejich cíl ve West Endu.

Zatímco Strike s Hutchinsem probírali na jedné straně hospodského stolu pracovní záležitosti, Robin se na druhé bavila s jejich novou kolegyní Michelle Greenstreetovou, které všichni na její žádost říkali Midge. Byla to bývalá policistka z Manchesteru, vysoká, štíhlá a tělesně zdatná, pravidelná návštěvnice posilovny; měla krátké, dozadu ulízané tmavé vlasy a číré šedé oči. Robin si vedle ní připadala trochu méněcenná už od chvíle, kdy se Midge natahovala pro jednu složku na nejvyšší polici a mimoděk při tom ukázala svůj pekáč buchet, líbila se jí však její přímota a taky skutečnost, že se nad Robin, která v agentuře jako jediná neměla zkušenosti z armády nebo od policie, nijak nevyvyšovala. Dnes večer se jí Midge poprvé svěřila, že se do Londýna rozhodla odstěhovat hlavně kvůli bolestnému rozchodu.

„Taky někdo od policie?“ tipla si Robin.

„Kdepak. Žádnou práci si nedokázala udržet dýl než pár měsíců,“ opáčila Midge se znatelnou zatrpklostí. „Považuje se za drímajícího génia, co jednou buďto napíše bestseller, nebo namaluje obraz, se kterým vyhraje Turnerovu cenu. Já od rána do večera makala, abych vydělala na zaplacení účtů, a ona jen vysedávala doma a flákala se na internetu. Ukončila jsem to, když jsem objevila její profil na seznamce.“

„Proboha, to mě mrzí,“ řekla Robin. „Moje manželství skončilo, když jsem v naší posteli našla diamantovou náušnici.“

„Jo, to mi povídala Vanessa,“ zmínila Midge, kterou agentuře doporučila právě Robinina kamarádka od policie. „A prý sis ji ani nenechala, ty blbko.“

„Já bych ji někde střelila,“ vložila se do jejich rozhovoru nečekaně Pat Chaunceyová. Pat byla jejich sedmapadesátiletá sekretářka s chraplavým hlasem, smolně černými vlasy a zuby v barvě zašlé slonoviny, která mimo kancelář připalovala jednu cigaretu od druhé a v kanceláři neustále potahovala z e-cigarety. „Když jsem byla poprvé vdaná, jedna drzá mrcha mi poslala poštou manželovy slipy.“

„Vážně?“ užasla Midge.

„Jo,“ zavrčela Pat.

„A co jsi udělala?“ chtěla vědět Robin.

„Pověšila jsem je na dveře, aby je viděl, jakmile přijde z práce domů,“ odpověděla Pat. Zhluboka potáhla z e-cigarety a dodala: „A jí jsem na oplátku poslala něco, na co hned tak nezapomene.“

„Co?“ vyhrkly Robin a Midge sborem.

„Na tom nesejde,“ mávla rukou Pat. „Stačí, když řeknu, že na toust si to asi nenamazala.“

Všechny tři se halasně rozesmály a upoutaly tím pozornost Strika s Hutchinsonem. Strike se zadíval Robin do očí a ona jeho pohled s úsměvem opětovovala. Když nakonec odvrátil zrak, měl o něco lepší náladu než za posledních několik dní.

Následkem Andyho odchodu se agentura ocitla pod tlakem, protože se momentálně věnovala několika časově náročným zakázkám, což ovšem

nebylo nic neobvyklého. V rámci první a nejstarší z nich se pokoušeli vyhrabat špínu na bývalého přítele klientky přezdívané slečna Jonesová, která vedla urputnou právní bitvu o opatrovnictví své malé dcerky. Slečna Jonesová byla atraktivní bruneta a neskrývaně pálila za Strikem. Býval by z jejího nestoudného nadbíhání snadno mohl načerpat tolik potřebné povzbuzení pro své ego, jenže jeho bohužel takhle samolibé a zároveň lačné ženy vůbec nepřitahovaly.

Jejich druhý klient byl zároveň ten nejbohatší: americký miliardář ruského původu, který žil střídavě v Moskvě, New Yorku a Londýně. Z jeho domu v South Audley Street se nedávno ztratilo několik velice cenných předmětů, aniž se spustil alarm. Klient podezřívá svého nevlastního syna žijícího v Londýně a přál si mladíka lapit při činu, ovšem tak, aby se o ničem nedozvěděla ani policie, ani jeho manželka, která svého nezaměstnaného potomka, vymetajícího jeden večírek za druhým, považovala za nepochopeného světce. V každém koutě domu teď byla nainstalovaná skrytá špionážní kamera monitorovaná agenturou. Nevlastní syn, v agentuře známý jako Chmaták, zůstával rovněž pod dohledem pro případ, že by se zmiželou truhličku od Fabergého nebo helénskou hlavu Alexandra Velikého pokusil někde prodat.

Poslední případ, s kódovým označením Slizoun, byl podle Robin obzvlášť nechutný. Jistá známá zahraniční korespondentka jedné americké zpravodajské stanice se nedávno po tříletém vztahu nevybíravě rozešla s přítelem, srovnatelně úspěšným televizním producentem. Krátce poté novinářka zjistila, že její bývalý partner se dál vídá s její sedmnáctiletou dcerou, které Midge začala přezdívat Gazela. Byla vysoká a štíhlá, měla dlouhé blond vlasy a už se tu a tam objevovala v bulvárních sloupcích, zčásti díky svému slavnému příjmení, zčásti proto, že se pomalu prosazovala jako modelka. Přestože agentura zatím nezaznamenala, že by mezi Slizounem a Gazelou došlo k pohlavnímu styku, jejich chování při tajných schůzkách rozhodně neodpovídalo vztahu rodiče a potomka. Tato situace probouzela v Gazelině matce vztek, obavy a podezřívavost, což se výrazně podepisovalo na jejím vlastním vztahu s dcerou.

Protože po Andyho odchodu měli všichni práce až nad hlavu, ohromně se jim ulevilo, když se začátkem prosince Strikovi podařilo z konkurenční detektivní agentury přetáhnout bývalého příslušníka Metropolitní policie. Mezi Strikem a Mitchem Pattersonem, šéfem zmíněné agentury, panovala zlá krev od té doby, co Patterson nechal sledovat samotného Strika. Když Dev Shah na otázku: „Proč byste chtěl firmu Patterson s. r. o. opustit?“ reagoval slovy: „Protože už mě nebaví pracovat pro bandu kurev,“ Strike ho okamžitě přijal.

Shah měl stejně jako Barclay ženu a malé dítě. Byl menšího vzrůstu než oba jeho noví kolegové a měl tak husté řasy, až si Robin říkala, jestli nejsou umělé. Všichni v agentuře si Deva oblíbili: Strike proto, že rychle chápal a vedl si velice metodické zápisky; Robin byl sympatický jeho suchý humor a skutečnost, že se – jak zhodnotila v duchu – nechová jako úplný trol; Barclay a Midge ho brali, protože dával od začátku najevo, že je týmový hráč, a nijak nápadně se nesnažil zastínit své kolegy; a když Pat jednou v pátek předávala Robin účtenky, svým chraplákem jí sdělila, že Dev je „skoro takovej sekáč jako Imran Chán, no ne? Ty oči!“

„Hm, sekáč to určitě je,“ přisvědčila Robin nezúčastněně, zatímco si z účtenek opisovala údaje. V uplynulých dvanácti měsících Pat často a zcela otevřeně vyjadřovala naději, že by Robin mohla podlehnout kouzlu jednoho předešlého externího spolupracovníka, který byl sice pohledný, ale zároveň se choval dost slizce. Robin proto děkovala bohu, že Dev je ženatý.

Své plány na shánění vlastního bytu musela kvůli dlouhým pracovním dnům prozatím odložit, přesto Strikovi nabídla, že přes Vánoce bude miliardářovu vilu sledovat ona. Hodilo se jí to jako záminka, aby nemusela jet k rodičům do Mashamu. Byla si jistá, že se tam po ulicích jejího dětství, kde se před lety procházela ruku v ruce s Matthewem, bude teď její bývalý promenovat se Sarah a se svým čerstvě narozeným potomkem, jehož pohlaví zatím Robin neznala. Její rodiče byli zklamaní a Strikovi se zjevně moc nechtělo její nabídku přijmout.

„To je v pohodě,“ ujišťovala ho Robin, ale do podrobností zacházet netoužila. „Stejně bych radši zůstala v Londýně. A ty jsi o Vánoce přišel loni.“

Začínala se cítit fyzicky i duševně vyčerpaná. Poslední dva roky pracovala prakticky nonstop, a to absolvovala ještě rozchod a rozvod. Na náladě jí nijak nepřidávala ani ta odměřenost, která poslední dobou panovala mezi ní a Strikem, a ačkoli se jí do Mashamu vůbec nechtělo, představa, že stráví svátky prací, byla jednoznačně ubíjející.

Potom se jí v půlce prosince na poslední chvíli ozvala její nejoblíbenější sestřenice Katie s návrhem, ať s nimi jede přes Silvestra na hory. Jeden pár jim vypadl, protože manželka zjistila, že je těhotná; chata už je zaplacená, takže stačí, když si Robin koupí letenku. Nikdy v životě nelyžovala, ale když jí přestane bavit válet se ve sněhu na sjezdovce pro začátečníky, bude si aspoň vždycky mít s kým promluvit, protože Katie s manželem se budou muset střídat v hlídání tříletého syna, a tak zatímco jeden bude na svahu, druhý bude muset být v chatě. Robin si říkala, že na takové dovolené by mohla získat potřebný odstup a vyčistit si hlavu, čehož v Londýně nejspíš nikdy nedosáhne. Teprve poté, co nabídku přijala, se dozvěděla, že kromě Katie, jejího manžela a několika společných přátel z Mashamu se pobytu zúčastní také Hugh „Ex“ Jacks.

Strikovi žádný z těchto detailů nesdělila, řekla mu jen, že se jí naskytla šance vyrazit na lyže a že by ráda jela, takže by si kolem Silvestra potřebovala vzít víc volna, než původně plánovala. Strike bez váhání souhlasil, protože dobře věděl, že Robin pořád dluží mnohem víc dovolené, než kolik si jí chce sama pro tuhle příležitost vybrat, a popřál jí, ať si to na horách užije.

3

*Pohled ti jiskří barvami vína,
Omámíš muže očima svýma...*

Emily Pfeifferová
Rým na čas

Bývalý přítel slečny Jonesové žil dlouhou řadu týdnů zdánlivě bezúhonným životem, ale dvacátého osmého prosince se konečně přestal hlídat a popustil uzdu svým choutkám, a to ve velkém stylu: koupil přímo před Devem Shahem velké množství kokainu, dopřál si ho ve společnosti dvou dívek z eskortní agentury a s těmi potom odjel domů do Islingtonu. Nadšená slečna Jonesová nedala jinak, než že přijede do kanceláře, tam si prohlédla fotky, které Shah pořídil, a potom se pokusila obejmout Strika. Když ji jemně, ale nesmlouvavě odstrčil, tvářila se spíš zaujatě než dotčeně. Zaplatila závěrečné vyúčtování a trvala na tom, že dá Strikovi pusu na tvář, načež mu vyzývavě sdělila, že je jeho dlužnicí a doufá, že jí Strike někdy poskytne příležitost se mu odvděčit. Poté v oblaku vůně Chanel No. 5 odešla.

Následující den musela matka z případu Slizoun odcestovat do Indonésie, aby pořídila reportáž o tragické letecké havárii. Krátce před odletem zavolala Strikovi a sdělila mu, že její dcera plánuje strávit Silvestr s rodinou jedné spolužačky v soukromém nočním klubu Annabel's. Byla si jistá, že se tam Slizoun pokusí s dcerou setkat, a požadovala, aby agentura poslala do klubu detektivy, kteří ji budou hlídat.

Strike by sice raději žádal o pomoc prakticky kohokoli jiného, ale nakonec mu nezbylo než se obrátit na slečnu Jonesovou, která byla rovněž

členkou zmíněného klubu a směla si tam vodit hosty. Strike trval na tom, že s sebou vezme Midge, nejen proto, aby mohli v případě potřeby sledovat Gazelu na dámské toalety, ale hlavně proto, aby slečna Jonesová nedospěla k mylnému přesvědčení, že si to celé vymyslel, protože ji chce dostat do postele.

Když mu slečna Jonesová asi dvě hodiny před domluveným srazem zavolala, že její malá dcerka dostala horečku, pocítil značně sobeckou úlevu.

„... a ta moje pitomá chůva volala, že je nemocná, a naši jsou v Mustique, takže jsem nahraná,“ sdělila mu podrážděně. „Ale vy můžete jít: nahlásila jsem vás na recepci.“

„Jsem vám neskonale vděčný,“ reagoval. „Doufám, že se malá brzy uzdraví.“

Honem zavěsil, aby slečna Jonesová nemohla navrhnout nějaké další setkání.

V jedenáct večer už se on i Midge, která na sobě měla tmavě rudý sametový smoking, nacházeli v suterénu klubu na Berkeley Square, usazení naproti sobě u stolku mezi dvěma zrcadlovými sloupy a pod stovkami zlatých heliových balonků, od nichž visely zářivé stužky. Sedmnáctiletá Gazela, objekt jejich zájmu, seděla o několik stolů dál s rodinou své spolužačky a každou chvíli s výrazem plným naděje a zároveň nervozity zabloudila zrakem ke vchodu restaurace. Mobilní telefony byly v Annabel's zakázané a Strike pozoroval, jak se dívka ošívá a propadá čím dál většímu zoufalství z toho, že se při získávání informací musí omezit jen na své smysly.

„Osmičlenná skupinka, šedesát stupňů napravo od nás,“ zašeptala Midge Strikovi. „Koukají po tobě.“

Strike si jich v tu chvíli všiml také. Jeden muž a žena u stolu pro osm hostů se otočili v křesílkách a dívali se na něj. Žena v přiléhavých černých šatech měla dlouhé vlasy stejného rudozlatého odstínu jako Robin a boty na jehlových podpatcích s ozdobnými pásky, které se jí po hladkých, opálených nohou vinuly až ke kolenům. Muž v brokátovém saku a švihácké kravatě připadal Strikovi povědomý, ale nedokázal si ho okamžitě zařadit.

„Myslíš, že tě poznali z novin?“ zeptala se Midge.

„Proboha, jenom to ne,“ zavrčel Strike. „To bych to mohl rovnou pověsit na hřebík.“

Novináři nejčastěji používali jeho dávnou fotku z dob v armádě a Strike byl teď starší, výrazně tlustší a měl delší vlasy. Kdykoli musel vypovídat u soudu, dostavil se s hustým plnovousem, který mu v případě potřeby narostl velmi rychle.

Strike si našel odraz svých pozorovatelů na nedalekém sloupu a viděl, že se teď baví s hlavami u sebe. Žena byla velice atraktivní a vypadalo to, že na rozdíl od většiny ostatních v sále nemá žádnou zjevnou plastiku obličeje: když zvedla obočí, úplně normálně se jí nakrabilo čelo, rty neměla nijak nepřirozeně kypré a byla příliš mladá – něco kolem pětatřiceti – na to, aby podstupovala ten druh operací, po nichž obličej nejstarší ženy u stolu budil znepokojivý dojem nasazené masky.

U stolu vedle Strika a Midge líčil jakýsi tělnatý Rus své mnohem mladší společnosti zápletku *Tannhäusera*.

„... ale Mezdríč to modernizoval,“ vykládal, „a v jeho podání se teď Ježíš objevuje ve filmu o orgiích ve Venušině jeskyni –“

„Ježíš?“

„*Da*, a církev z toho nemá radost, takže Mezdríč přijde o místo,“ dokončil Rus zasmušile a pozvedl ke rtům sklenku šampaňského. „Stojí si za svým, ale špatně to pro něj skončí, uvidíš.“

„Gazela někam jde,“ informoval Strike svoji kolegyni. Dívka vstala společně se zbytkem skupinky a pernatá sukénka minišatů se jí nadýchaně zavlhla kolem boků.

„Na parket,“ tipla si Midge.

Měla pravdu. O deset minut později si Strike s Midge našli bezpečnou pozorovatelnou ve výklenku kousek od maličkého parketu, odkud mohli svůj cíl nerušeně sledovat. Gazela tančila v botách, které na ni patrně měly až moc vysoké podpatky, a pohledem stále těkala ke vchodu.

„Co myslíš, jak si Robin užívá lyžovačku?“ zakřičela Midge na Strika, zatímco sálem duněl „Uptown Funk“. „Jeden můj kámoš si zlomil klíční kost, když to zkoušel poprvé. Lyžuješ?“

„Ne,“ odpověděl Strike.

„V Zermattu je pěkně,“ řekla Midge nahlas a dodala něco, co Strike neslyšel.

„Cože?“

„Povídám: ‚Myslíš, že ji někdo klofne?‘ Je to ideální příležitost, na Silvestra s...“

Gazela naznačila své spolužačce, že si místo tancování půjde sednout. Když opustila parket, vzala svoji kabelku a začala se proplétat ven ze sálu.

„Jde si na hajzlík zavolat z mobilu,“ odhadla Midge a pustila se do pronásledování.

Strike zůstal ve výklenku, v ruce držel láhev už ztepláého nealkoholického piva a jedinou společnost mu dělal ohromný štukový bódhisattva. Opo-
dál se na pohovkách mačkali opilí hosté a pokřikovali přes hudbu jeden na druhého. Strike si právě povolil kravatu a rozepnul horní knoflík košile, když zpozoroval, že se k němu blíží ten muž v brokátovém saku a cestou zakopává o nohy a kabelky. Strike ho konečně poznal: Valentine Longcaster, jeden z Charlottiných nevlastních bratrů.

„Tebe jsem dlouho neviděl,“ houkl, když došel k výklenku.

„Jo,“ přikývl Strike a potřásl nataženou pravicí, „jak se vede?“

Valentine zvedl ruku, odhrnul si dlouhou, zpcenou ofinu a odhalil výrazně rozšířené zorničky.

„Jde to,“ křikl přes dunící basy. „Nemůžu si stěžovat.“ Strike v jedné jeho nosní dírce rozeznal nepatrnou stopu bílého prášku. „Jsi tu pracovně, nebo za zábavou?“

„Za zábavou,“ zalhal Strike.

Valentine zahalekal cosi nesrozumitelného, Strike zachytil jen jméno Charlottina manžela: Jago Ross.

„Cože?“ křikl s vážnou tváří.

„Povídám: *Jago tě plánuje zatahnout do rozvodu.*“

„To mu dá dost zabrat,“ odvětil Strike hlasitě. „Už kolik let jsem se s ní neviděl.“

„Jago tvrdí něco jiného,“ zavolal Valentine. „Našel na jejím starým telefonu nějakou hanbatou fotku, co ti poslala.“

Do prdele.

Valentine zvedl ruku a opřel se o bódhisattvu. Jeho spolčnice s rudozlatými vlasy je pozorovala z parketu.

„To je Madeline,“ křikl Valentine Strikovi do ucha, když si všiml, kterým směrem se dívá. „Připadáš jí sexy.“

Valentine se pronikavě zasmál. Strike se mlčky napil piva. Nakonec mladší z obou mužů získal dojem, že mu další setrvávání ve Strikově společnosti nic nepřinese, a tak se odlepil od bódhisattvy, ironicky zasalutoval a odklopýtal. Zároveň se na kraji parketu znovu objevila Gazela a s viditelným utrpením klesla na sametovou stoličku, až se jí pernatá sukénka divoce zatřásla.

„Byla na dámách,“ sdělila Strikovi Midge, když se k němu o pár minut později připojila. „Nejspíš neměla signál.“

„To je dobře,“ pronesl Strike krutě.

„Myslíš, že jí slíbil, že sem přijde?“

„Vypadá to tak.“

Strike si dopřál další doušek zteplalého piva a hlasitě se zeptal: „Kolik lidí je s Robin na těch horách?“

„Mám pocit, že jich jelo šest,“ zahalekala Midge. „Dva páry a jeden nezadaný týpek.“

„Aha,“ pokýval hlavou Strike, jako by té informaci nepřikládal prakticky žádnou důležitost.

„Už nějakou dobu ji s ním zkoušejí dát dohromady,“ pokračovala Midge. „Povídala mi to před Vánoce... Jmenuje se Hugh Jacks. A je to taky ex,“ zarýmovala.

„Hm.“ Strike se přinutil k úsměvu, ale jinak nespouštěl zrak z Gazely, která si teď hřbetem ruky otírala nos.

Bylo tři čtvrtě na dvanáct. Strike doufal, že s příchodem nového roku jí rodina její spolužačky sebere a odveze do bezpečí svého domova v Chelsea. Zatímco dívku pozoroval, přišla k ní zmíněná spolužačka a odtáhla ji zpátky na parket.

Deset minut před půlnocí se Gazela znovu vytratila směrem k toaletám a Midge se pustila za ní. Strike se toužil posadit, protože už ho bolel pahýl

nohy, jenže na většině volných míst ležely kabelky a odložená saka a on nechtěl nic z toho přendávat jinam, takže mu nezbývalo než zůstat stát a opírat se o gigantického bódhisattvu. Láhev v jeho ruce byla prázdná.

„Vy nemáte rád Silvestra?“ promluvil vedle něj hlas s přízvukem londýnské dělnické třídy.

Byla to ta žena s rudozlatými vlasy, celá růžová v obličejí a rozčuchaná od tance. Strike její příchod nezaznamenal, protože věnoval pozornost chaosu na pohovkách před sebou, kde s blížící se půlnocí narůstalo vzrušení a téměř všichni vstávali a tlačili se na příliš malý parket.

„Zrovna dvakrát ho nemusím,“ houkl na ni.

Byla vážně krásná a rozhodně sjetá, i když mluvit zvládala bez obtíží. Kolem štíhlého krku jí viselo několik tenkých zlatých náhrdelníků, šaty bez ramínek jí těsně obepínaly prsa a v ruce držela zpola prázdnou píšťalu se šampaňským. Strikovi připadalo, že ji co nevidět vylije.

„Já taky ne, obzvláště ten letošní,“ křikla mu do ucha. Její přízvuk z East Endu mu mezi tou angličtinou vyšších tříd všude kolem připadal jako pohlázení. „Vy jste Cormoran Strike, že jo? Povídal mi to Valentine.“

„Správně,“ přisvědčil. „A vy...?“

„Madeline Courson-Milesová. Dneska večer tu nejste jako detektiv, nebo jo?“

„Ne,“ zalhal, ale zdaleka se jí netoužil zbavit tak rychle jako Valentina. „Proč je pro vás tenhle Silvestr horší než ostatní?“

„Kvůli Gigi Cazenovový.“

„Prosím?“

„Gigi Cazenovová,“ zopakovala hlasitěji a naklonila se k němu, takže ho její dech pošimral na uchu. „Ta zpěvačka. Byla to moje klientka.“ Když viděla jeho nechápavý výraz, dodala: „Ráno ji našli oběšenou.“

„Do prdele,“ uklouzlo Strikovi.

„Jo,“ přikývla Madeline. „Bylo jí teprve třidvacet.“

Napila se šampaňského, zatvářila se naprosto střízlivě a pak mu zakřičela do ucha:

„Ještě nikdy jsem nepotkala soukromého detektiva.“

„Nebo o tom jenom nevíte,“ podotkl Strike a ona se zasmála. „Co děláte vy?“

„Jsem klenotnice,“ křikla na něj a nepatrný úsměv Strikovi prozradil, že většina lidí by ji poznala podle jména.

Na parketu se teď vlnila masa rozpálených těl. Spousta hostů měla třpytivé párty čepice. Strike zahlédl tělnatého Rusa, který prve vykládal o *Tannhäuserovi*; teď celý zpocený trsal do rytmu „Rather Be“ od Clean Bandit.

Strike v myšlenkách krátce zabloudil k Robin. Nejspíš je v tuhle chvíli kdesi v Alpách opilá svařákem a tancuje s tím čerstvě rozvedeným chlapem, se kterým ho její přátelé chtějí dát dohromady. Vybavilo se mu, jak se zatvářila, když se k ní nahnul, aby ji políbil.

*It's easy being with you, zpívala Jess Glynnová,
Sacred simplicity,
As long as we're together,
There's no place I'd rather be...*

„Zbývá minuta do roku 2015, dámy a pánové,“ oznámil dýdžej a Madeline Courson-Milesová zvedla zrak ke Strikovi, obrátila do sebe zbytek šampaňského a naklonila se, aby mu znovu zakřičela do ucha.

„Ta vysoká holka ve smokingu je vaše partnerka?“

„Ne, jen známá,“ odpověděl Strike. „Ani jeden jsme dneska neměli kam jít.“

„Takže by jí nevadilo, kdybych si vás zabrala na půlnoční polibek?“

Zadíval se do jejího hezkého, svůdného obličejce, do těch vroucích oříškově hnědých očí, na vlasy spadající na holá ramena.

„Jí to vadit nebude,“ odpověděl s náznakem úsměvu Strike.

„Ale vám jo?“

„Připravte se,“ zavelel dýdžej.

„Jste vdaná?“ zeptal se Strike.

„Rozvedená,“ odpověděla Madeline.

„Máte někoho?“

„Ne.“

„Deset...“

„V tom případě...“ řekl Strike a odložil prázdnou láhev od piva.

„*Osm...*“

Madeline se natáhla, aby postavila sklenku na nedaleký stůl, ale minulá okraj: sklenka spadla na koberec. Madeline jen pokrčila rameny a napřímila se.

„*Šest... pět...*“

Položila mu ruce kolem krku; on jí kolem pasu. Byla štíhlejší než Robin, přes přiléhavé šaty cítil její žebra. Touha v jejích očích na něj účinkovala jako balzám. Je Silvestr. *Do hajzlu se vším.*

„... *tři... dva... jedna...*“

Přitiskla se k němu, zajela mu prsty do vlasů, jazykem do úst. Vzduch kolem nich vibroval jásotem a potleskem. Pustili se, teprve když zazněly první chrčivé taktý „Auld Lang Syne“. Strike se rozhlédl. Po Midge a Gazele nikde ani stopy.

„Už budu muset jít,“ křikl, „ale chci tvoje číslo.“

„Tak mi půjč telefon.“

Naťukala mu do něj svoje číslo a podala mu ho zpátky. S mrknutím se odvrátila, vykročila pryč a ztratila se v davu.

Midge se objevila až za čtvrt hodiny. Gazela se s rozmazanou řasenkou vrátila ke skupince své spolužačky.

„Snažila se někde najít signál, ale smůla,“ zahulákala mu Midge do ucha. „Tak se vrátila na hajzlík, aby si v klidu poplakala.“

„Chudinka,“ podotkl Strike.

„Nejsi od rtěnky?“ zeptala se Midge a bedlivě si ho prohlížela.

Otřel si rty hřbetem ruky.

„Potkal jsem jednu známou mojí mámy,“ vysvětlil. „Tak šťastnej rok 2015.“

„Tobě taky,“ řekla Midge, natáhla k němu ruku a on jí potřásl. Zatímco pročešávala pohledem rozjásaný dav, který si pinkal balonky a střílel konfety, křikla Strikovi do ucha: „Ještě nikdy jsem do novýho roku nevstupovala na záchodě. Doufám, že to není špatný znamení.“

4

*Spi klidně dál, jako spí trpělivý květ.
A směle kráčeť, kde sníh zcela zakryl svět,
Zima je sama sobě vysvobozením.*

Helen Jacksonová
Leden

Celkově vzato si Robin pobyt v Zermattu užila. Už úplně zapoměla, jaké to je, dopřát si osm hodin spánku; jídlo jí chutnalo, lyžování ve společnosti přátel ji bavilo, a když jí Katie s obavami v tváři sdělila, že Matthew skutečně přivezl na Vánoce do Mashamu Sarah a jejich novorozeně, skoro to s ní nehnulo a Katie se po její nevzrušené odpovědi viditelně ulevilo.

„Jmenuje se William,“ dodala její sestřenice. „Potkali jsme je jednou večer v hospodě na náměstí. Hlídala jim Matthewova teta. Ta Sarah je fakt nesympatická. Nos má pořád takhle nahoru.“

„Budeš se divit, ale taky ji moc nemusím,“ reagovala Robin. Byla ráda, že prakticky nevyhnutelnému setkání v rodném městě unikla: s trochou štěstí to budou ti dva střídat a příští rok pojedou na Vánoce obšťastnit vnučkou zase Sařiny rodiče, takže nebude hrozit, že na ně někde v Mashamu narazí.

Z pokoje měla Robin výhled na zasněžený Matterhorn, který se zabořoval do jasně modrého nebe jako obří dráp. V závislosti na úhlu slunečních paprsků přecházelo světlo na pyramidové hoře ze zlatého odstínu do broskvového a z inkoustově modrého zase do šedivého, a když byla sama a dívala se na vrchol, nacházela téměř přesně ten klid a odstup, kvůli nimž sem přijela.

To jediné, bez čeho by se Robin na téhle dovolené s radostí obešla, byl Hugh Jacks. Byl o několik let starší a pracoval ve farmaceutické chemii. Připadal jí docela hezký, měl pěstěný pískový plnovous, široká ramena a velké modré oči a nebyl vyloženě nesympatický, jenže na ni působil tak nějak ukňouraně. Ať zavedli řeč na cokoli, pokaždé se dokázal vrátit k tématu svého rozvodu: po šesti letech manželství mu jeho žena, prý naprosto nečekaně, oznámila, že není šťastná, dokonce už poměrně dlouho, načež si sbalila kufry a odešla. Během prvních dní dovolené si Robin kompletní historii Hughova rozvodu vyslechla rovnou dvakrát, takže po onom druhém, v podstatě identickém líčení si začala dávat pozor, aby při večeri neseděla vedle něj. Bohužel tento náznak nepochopil, dál vyhledával její společnost a vybízel ji, ať se s ním podělí o podrobnosti ze svého vlastního zkrachovalého manželství, a pokaždé nasadil tak truchlivý tón, jako by snad oba trpěli toutéž smrtelnou chorobou. Robin upřednostňovala pozitivní přístup, opakovala mu, že v moři plave spousta jiných ryb a že ona sama je vděčná za to, že je zase svobodná. Hugh jí s trochu veselejším výrazem v dojatých modrých očích řekl, že obdivuje její houževnatost, což v ní probudilo obavy, aby si její prohlášení šťastné nezávislosti nevyložil jako nenápadnou nabídku.

„Je to bezva chlap, že jo?“ nadhodila Katie s nadějí v hlase jednou večer v baru, krátce poté, co se Robin konečně podařilo Hughu setřást po další hodině strávené poslechem historek o jeho bývalé manželce.

„Docela ujde,“ řekla Robin, protože se nechtěla sestřenice nijak dotknout, „ale není to úplně můj typ, Katie.“

„Obyčejně je s ním fakt sranda,“ opáčila Katie zklamaně. „Ještě jsi ho nezažila v nejlepším. Počkej, až si dá pár drinků.“

Jenže na Silvestra, když se posilnil notným množstvím piva a několika šnapsy, se nejdřív přestával ovládat, což nebylo nijak zvlášť zábavné, a pak znovu propadl ufňukané sebelítosti. O půlnoci se oba páry políbily a Hugh s krhavýma očima otevřel náruč Robin. Nechala si od něj dát pusku na tvář a pak se rychle snažila vyprostit, zatímco jí opilecky funěl do ucha:

„Jsi hrozně krásná.“

„Díky. Mohl bys mě, prosím tě, pustit?“

Vyhověl jí a Robin se krátce nato odebrala do pokoje a zamkla se. Chvilí potom, co zhasla, jí někdo přišel zatukat na dveře: ležela ve tmě, předstírala, že spí, a poslouchala, jak se kroky pomalu vzdalují.

Kromě Hughha jí jinak ideální dovolenou narušovala ještě jedna věc: její vlastní nutkání přemítat o Strikovi a o tom, co se stalo venku před Ritzem. Pochopitelně se tím nezaobírala ve chvílích, kdy měla plné ruce práce, aby se udržela na lyžích, když ale mohla nechat svou mysl volně bloudit, vynořovala se jí v hlavě otázka, jak by to asi bývalo dopadlo, kdyby dokázala potlačit svoje zábrany a obavy a nechala se od něj políbit. To nevyhnutelně vedlo k další otázce, stejné, jakou si kladla, když před třemi roky bloumala po vyhrátém bílém písku na Maledivách. Je jí snad souzeno trávit každé volno až do konce života úvahami o tom, jestli je zamilovaná do Cormorana Strika?

Nejsi, říkala si. Poskytl ti životní příležitost a rozhodně ho máš hodně ráda, protože je to tvůj nejlepší přítel, ale nejsi do něj zamilovaná. A pak upřímněji: A jestli jsi, tak se přes to musíš přenést. Ano, možná ho ranilo, když ses od něj nenechala políbit, ale je to lepší, než kdyby si myslel, že umíráš touhou po tom, aby tě taky miloval. Láskou zmámená kolegyně je doslova to poslední, co by si přál.

Kéž by patřila mezi ženy, které si v alkoholickém obluzení dokážou dopřát polibek a potom nad ním se smíchem mávnout rukou. Z toho, co věděla o Strikových dřívějších vztazích, vysvívalo, že přesně takové ženy má rád: ženy, které tuhle hru dovedou hrát s bezstarostností, k jaké by se ona nikdy nepřinutila.

Do kanceláře se vrátila druhý lednový týden a přivezla s sebou velkou krabici švýcarských čokolád. Každému, kdo se zeptal, včetně Strika, odpovídala, že si to skvěle užila.

DÍL PRVNÍ

*Srdce je ústředním orgánem celé soustavy
a tvoří je dutý sval;
díky jeho smršťování se složitou sítí trubic
pumpuje krev do všech částí těla...*

Henry Gray, člen Královské společnosti
Anatomie lidského těla

5

*Jaká prazvláštní záhada, table síla slov!
Nesou v sobě život i smrt. Jediné z nich
Dokáže vehmat nach do tváří,
Ten nach, jenž říká mnohé,
Či zanechat v srdci pusto a chlad.*

Letitia Elizabeth Landonová
Síla slov

14. září 2011 Ze zpravodajského a zábavního portálu *The Buzz*

The Buzz hovoří s Joshem Blayem a Edie Ledwellovou, partnerskou dvojicí tvůrců stojících za populárním animovaným seriálem *Černočerné srdce*, který se stal hitem YouTube!

TB: Takže kreslený seriál o tlejících částech lidského těla, o dvou kostlivcích, démonovi a duchovi... jak si vysvětlujete jeho úspěch?

Edie: Moment, Drek je démon?

TB: To řekněte vy mně!

Edie: Já upřímně nevím.

[Josh se směje]

TB: Já jen, že když popisuju *Černočerné srdce* lidem, co se na něj nekoukají, jsou docela překvapení, že je to hit. *[Edie a Josh se smějí]* Očekávali jste, že si váš – řekněme to zcela upřímně – hodně uhozený animovaný seriál získá takovou oblibu?

Edie: Ne, to jsme rozhodně nečekali.

Josh: Začali jsme s tím čistě pro srandu. Je to v podstatě jenom hromada takových interních vtípků.

Edie: Ale ukázalo se, že ty vtípky chápe mnohem víc lidí, než jsme předpokládali.

TB: Mluvíte o „vtípcích“, ale spousta lidí nachází v příběhu hlubší významy!

Josh: No jo a my... my si občas říkáme: „Jasně, o tohle nám v podstatě asi šlo,“ ale jindy –

Edie: Někdo tam vidí věci... no, ne že by tam vysloveně nebyly, ale my jsme je tam nikdy neviděli nebo jsme to takhle nemysleli.

TB: Můžete mi dát příklad?

Josh: Třeba ten mluvící červ. Brali jsme to jenom jako fór, prostě červ na hřbitově, co se tam živí tlejícími mrtvolami. Takže se nám zalíbila představa, že ho ta práce bude štítat a bude si stěžovat, jaká je to nudná a náročná rachota. Jako kdyby dělal někde ve fabrice. Je to prostě jenom přepracovaný červ.

Edie: Ale pak lidi začali vykládat, že je v tom nějaká falická symbolika a bůhví-co. A jedno sdružení rodičů si nám stěžovalo –

Josh: – stěžovalo si, že tam pro děti děláme vtipy o penisu.

Edie: Což rozhodně neděláme. Ten červ není penis.

[Všichni se smějí]

TB: Tak proč se podle vás *Černočerné srdce* chytilo tak, jak se chytilo?

Edie: Tomu nerozumíme o nic líp než vy. Vidíme to jenom zevnitř.

Josh: Můžeme se jenom dohadovat, že na světě je mnohem víc narušených lidí, než jsme si mysleli.

[Všichni se smějí]

TB: Proč si podle vás diváci vašeho hlavního hrdinu Hartyho, tohle srdce bez těla, tak zamilovali? Hartyho mluvíš ty, Joshi, je to tak?

Josh: Jo. Hm... *[dlouze se zamyslí]* On podle mě asi ví, že je špatný, ale snaží se být dobrý.

Edie: Ve skutečnosti ale špatný není. Jinak by se nesnažil být dobrý.

Josh: Myslím, že se s ním lidi tak trochu ztotožňují.

Edie: Musel toho hodně překonat.

Josh: Konkrétně hrudní koš, víko rakve a půldruhého metru hlíny.

[Všichni se smějí]

TB: Jaké máte se seriálem další plány? Chcete zůstat na youtube, nebo...?

Edie: My neplánujeme, že ne?

Josh: Plánování je pro náfluky.

TB: Ale začíná se vám vážně dařit! Už na tom slušně vyděláváte, ne?

Josh: No jo. S tím jsme nepočítali. Jsem z toho pořád na větvi.

TB: Máte někoho, kdo vám s tím vším pomáhá? Agentu, nebo...?

Josh: Jo, máme jednu známou, co do těchhle věcí vidí a pomáhá nám.

TB: Skupina vašich fanoušků vytvořila onlineovou hru na motivy té, kterou hraje Drek ve vašem seriálu. Viděli jste ji?

Josh: Jo, tuhle jsme na ni koukali. Muselo jim to dát řůru práce, spoustu programování.

Edie: Ale je to zvláštní, protože Drekova hra, ta v seriálu –

Josh: – no jo –

Edie: – ve skutečnosti není hra. Nebo neměla být, že ne?

[Josh vrtí hlavou]

Edie: Mělo to být spíš... celá pointa té hry spočívá v tom, že to ve skutečnosti není hra.

TB: Takže když Drek všechny nutí, ať si s ním jdou „zahrát“...

Edie: On někoho nutí? Já bych neřekla, že je nutí. Podle mě mu spíš vždycky vyhoví, protože se Drek nudí –

Josh: – nudáčí –

Edie: – jasně, promiň, nudáčí, a tak souhlasí, že si s ním budou hrát, ale vždycky to pro někoho špatně skončí.

Josh: Podstatou Drekovy hry je... prostě... dodržovat pravidla. Dělat, co se očekává... *[Drekovým hlasem]* „Nekaž hru, čěmo!“

TB: Takže je to metafora?

Edie: Jo, ale je v tom taky ironie, protože Drek sám nikdy podle pravidel nehraje. Jenom ho baví sledovat, jak se jimi všichni ostatní snaží řídit.

TB: Říkáte, že nic neplánujete, ale nebudou taky –

Josh: Trička s Drekem? Zrovna nedávno se nás někdo vážně ptal, kde si může koupit tričko s Drekem.

- Edie:** Jen jsme na něj zůstali koukat, jestli si nedělá randu.
- TB:** Takže žádný „merč“?
- Edie:** [se smíchem] Ne, žádný „merč“ neplánujeme.
- Josh:** Nám to takhle naprosto vyhovuje. Prostě nás baví si s tím jen tak hrát. Na byznys moc nejsme.
- Edie:** Jsme spíš lidi, co si lehnou na hřbitově do trávy a představují si, jak kolem poskakují srdce bez těla. [Všichni se smějí]

15. září 2011

Úryvek z rozhovoru tvůrců onlineové *Drekovy hry* na herním chatu

<15. září 2011 20.38>

Anomie: „Takhle jsme to nemysleli.“
Všechny pravidla jsme vzali z toho
jejího debilního seriálu, kráva
namyšlená.

Morehouse: uklidni se

Anomie: Ledwellová si tímhle sere do
vlastního hnízda. V podstatě fanouškům
říká, že komu se líbí naše hra, je vůl

Morehouse: tohle neříkala

Anomie: to si piš, že říkala, tvrdila,
že jsme dva idioti, co nechápu její
metafory

Anomie: jestli se po tomhle fandom
obrátil proti ní, může si za to sama

Morehouse: jo, to mi připomíná, že na
tom twitteru by ses měl trochu mírnit

Anomie: ty nechápeš, o co tady ve skutečnosti jde? Naše hra už je moc populární. Nelíbí se jí, že během čekání na další díl seriálu jdou fanoušci za zábavou k nám. Bojí se toho, jakou začínáme mít moc. Brzo se nás pokusí zlikvidovat.

Morehouse: Nejsi kapku paranoidní? Nijak je neohrožujeme, nevyděláváme na tom, jenom jim vzdáváme hold.

Anomie: Nezapomínej, že ji dobře znám. Je to pokrytecká mrcha a jde jí jenom o prachy.

5. února 2013

Ze zpravodajského a zábavního portálu *The Buzz*

Po veleúspěšném youtubovém seriálu *Černočerné srdce* skočil Netflix

Kulturní kreslený seriál *Černočerné srdce* se bude přesouvat z YouTube na Netflix, momentálně se pracuje na druhé řadě. Partnerská dvojice animátorů Josh Blay a Edie Ledwellová, kteří si původní námět přinesli z highgateského hřbitova, údajně od streamovací služby vyinkasovala vysokou šestimístnou částku.

Fanoušci seriálu se k jeho přechodu na mainstreamovou platformu staví různě. Zatímco jedni jsou nadšení, jiní se bojí, že to znamená konec těsného pouta mezi autory a jejich příznivci.

Anonymní fanoušek Anomie, tvůrce populární multiplayerové *Drekovy hry*, se na twitteru vyjádřil následovně:

Tak ten dlouho očekávaný odprodej je tady. Vypadá to, že všechno, co fanoušci milovali, Ledwellová obětuje pro peníze. Připravte se na nejhorší, černosrdcaři.

6. února 2013
Rozhovor Anomieho se třemi moderátory *Drekovy hry*
na herním chatu

<moderátorský chat>

<6. února 2013 21.41>

<Anomie, Srdcařka,
Čertisko, Červice28>

Anomie: Viděli jste,
jak mě citoval The
Buzz?

Srdcařka: hihi. Jseš
slavnej!

Anomie: slavnej jsem
byl už předtím

Anomie: všichni
fandové chtějí vědět,
kdo vlastně Anomie je

Srdcařka: to je
pravda, jasně že to
chceme vědět!

Čertisko: já pořád
nechápu, proč to
tajíš i svým věrným
modům

Anomie: mám svoje
důvody

Anomie: Ale neříkal
jsem vám, že to budou
zkoušet u Netflixu?

Srdcařka: jak to, že vřdycky vřř, co se stane?!

Anomie: Jsem g3nius.
Mmch, asi budem potřebovat dalřř 2-3 mody, poslední dobou je tu dost ruřno

Anomie: Mořn3 to zkusřm navrhnout Bledulř.
Přijde mi rozumn3.

Srdcařka: LordDrek hraje dřl a přřpad3 mř lepší.

Anomie: Jak to myslřř, že ti „přřpad3 lepší“?

Srdcařka: no, je to docela sympat3k a hrozně řere seri3l i hru.

Anomie: Nechci tady kamar3dřofty z re3lu.
Nezapomřnej na pravidlo 14. Naprost3 anonymita.

Srdcařka: J3 ho v re3lu nezn3m, jenom mi přijde jako fajn kluk!

Anomie: Dobře, zkusřm jeho a Bledulř. A mořn3 Velepichara, ten je tady v jednom kuse, tak si to zaslouřř

Srdcařka: a nemusřř

<zalořen novř soukromř chat>

<6. 3nora 2013 21.43>

<uřivatel řertisko posřl3 pozv3nku uřivatelř řervice28>

<uřivatel řervice28 se přřpojil do chatu>

řertisko: ta je skromnost sama, co?
„Jsem g3nius.“

řervice28: Anomie ?

řertisko: kdo jinej?

řervice28: ty si poř3d myslřř že je to holka ?

řertisko: je to stopro holka, pozn3m to z toho, jak přře

řervice28: Morehouse tvrdř , že je to chlap , a zn3 ho v re3lu

řertisko: jenom proto, aby vřřchny vodřl za nos

to nejdřív probrat
s Morehousem?

Anomie: proč?

Anomie: odsouhlasí
všechno, o čem
rozhodnu

Anomie: nezapomínej,
že já jsem z nás dvou
ten slavnější

Srdcařka: haha

>

>

>

Srdcařka: Kde je vůbec
Morehouse? Poslední
dobou ho není moc
vidět.

Anomie: Časem se
vrátí, neboj se.

Červice28: ale Anomie
je celkem někdo , ne ?

Čertisko: každéj je
někdo

Červice28: jasně ,
já myslím jako že má
přístup k tajnému infu
o Černočerným srdci

Čertisko: to já nevím

Červice28: to je v háji,
že odešli z youtube .
Netflix nemám . Normálně
se mi z toho chce
brečet

Čertisko: mě to taky
mrzí, ale Anomie musí
nechat L na pokoji.
Nebo nám to tu zavřou

Červice28: tyjo , to
ani neříkej , to bych
nepřežila

28. května 2014 Ze zpravodajského a zábavního portálu *The Buzz*

Agent Edie Ledwellové potvrdil hospitalizaci

Po několika dnech nejasností potvrdil Allan Yeoman, agent scenáristky/animátorky Edie Ledwellové, že spoluautorka *Černočerného srdce* byla v noci 24. května hospitalizována, ale teď už je zpátky doma.

Yeoman, který řídí tvůrčí agenturu AYCA, ve svém prohlášení uvedl:

„Na žádost Edie Ledwellové potvrzujeme, že byla 24. května přijata do nemocnice a nedlouho poté opět propuštěna. Edie děkuje fanouškům za jejich starost a podporu a prosí o respektování soukromí, aby se mohla soustředit na své zotavení.“

Mezi fanoušky se šíří spekulace od chvíle, kdy se v tisku objevily zprávy, že k animátorčinu bytu byla krátce po půlnoci 24. května povolána záchranka a policie, a očití svědkové tvrdí, že když Ledwellovou odnášeli na nosítkách do sanitky, byla v bezvědomí.

Fanouškovská základna *Černočerného srdce*, která bývá v důsledku svého chování na internetu označována za „toxickou“, přijala zprávy o hospitalizaci Ledwellové rozporupně. Ačkoli většina fanoušků vyjadřuje obavy, někteří trollové si vysloužili kritiku za svá tvrzení, že Ledwellová fingovala sebevraždu ve snaze vzbudit u lidí soucit...

28. května 2014

Rozhovory Bledule, nejnovější moderátorky *Drekovy hry*, a autorů hry *Morehouse* a *Anomieho* na herním chatu

<soukromý chat>

<28. května 2014
23.03>

Bledule: tak
L***** se fakt
pokusila spáchat
sebevraždu

Morehouse: vypadá to
tak

Bledule: tvl to je
hrozný

Morehouse: jo

Bledule: mluvil jsi
s Anomiem?

Morehouse: ještě ne

Morehouse: myslím, že
se mi vyhýbá

Bledule: proč?

Morehouse: protože
jsem mu řekl, ať se do
L***** nenavází na
twitteru

Bledule: to si jako
vážně myslíš, že to
udělala kvůli tomuhle?
Kvůli trollení na
twitteru?

Morehouse: to nevím,
ale určitě jí moc
nepomáhá, když jí
věčně někdo cpe, že je
zrádkyně a zaprodala
se pro prachy

>

Bledule: ty jseš fakt
zlatíčko

Morehouse: ???

Bledule: no, máš
charakter, tak to
myslím

Bledule: ani tě

nesere, že si všechny
zásluhy za hru
připisuje Anomie

Morehouse: at si to
užije

Morehouse: Život není
jenom o tom, kdo má
kolik followerů někde
na twitteru

Bledule: haha to zní
fakt dospěle. Jako
vážně, beze srandy.
Mluvíš hrozně rozumně.

Bledule: Můžu se tě
na něco zeptat?

Morehouse: Klidně

Bledule: Je Anomie fakt
chláp?

Morehouse: jo
samozřejmě. Proč se
na to ptáš?

Bledule: Čerta mi tuhle
povídal, že podle něj
je Anomie holka

Bledule: v podstatě
naznačoval, že ty
a Anomie jste spolu

Morehouse: Čertisko rád
šíří fámy, radši vůbec
neposlouchej, co ti
o mně nebo o Anomiem
vykládá.

Bledule: Srdina
povídala, že jste
se ty a Čerťa
pohádali

Morehouse: jo. Někdy
se chová jako děcko.

Morehouse: mmt. Je tu
Anomie

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

Bledule: co říká?

>

Morehouse: chce,
abych zítra moderoval

>

>

<založen nový soukromý
chat>

<28. květen 2014
23.05>

<uživatel Anomie
posílá pozvánku
uživateli Morehouse>

Anomie: čau

<uživatel Morehouse se
připojil do chatu>

Morehouse: od rána ti
píšu na mobil

Anomie: mám fofry.
Potřebuju, aby sis
zítra ráno vzal
modování, já to
nestíhám.

Morehouse: Já taky ne,
musím dodělat jednu
studii

Anomie: tak proč
jseš tady? Nebo tu
„doděláváš studii“
na Bleduli?

Morehouse: ha ha

>
>
>
>

Bledule: už jsem se
lekla, že ví o těch
fotkách, co jsem ti
poslala

>
>
>
>
>
>

Morehouse: jsi tu
ještě?

Bledule: jo

>
>
>
>
>
>

Anomie: zdá se mi, že
si náramně rozumíte.
Doufám, že nikdo
nikomu neposílá
fotky. Nezapomínej na
pravidlo 14.

Morehouse: viděl jsi
zprávy?

>

Anomie: co, o tý
„sebevraždě“? Jo,
viděl

Morehouse: hele, musíš
Ledwellovou nechat na
pokoji, a myslím to
vážně

Anomie: to řekni
spíš ostatním fanům.
Myslíš, že jsem
jedinej, koho tak sere
to její pokrytectví
a přetvářka?

Morehouse: ty jsi
jedinej, kdo má na
twitteru padesát tisíc
followerů, který pořád
ponoukáš, ať se do ní
navážeš.

Anomie: jestli
se vážně pokusila
oddělat, určitě to
nebylo kvůli twitteru.
Nejspíš jenom touží po
větší pozornosti

>

Morehouse: super, už
budem končit

Bledule: <3

>

>

>

>

>

>

>

>

Morehouse: hotovo

Bledule: poslechl tě?

Morehouse: u něj člověk
nikdy neví. Ale snad si
z toho něco vezme.

Morehouse: vadí mu,
že se bavíme. My dva.

Bledule: no, když už
jsi to nakousnul... kdy
mi taky pošleš fotku?

Morehouse: nemůžu

Morehouse: mám na
mobilu rozbitej foťák

Anomie: asi teda budu
muset ukecat Srdcařku,
aby to za mě vzala
ona, když ty nemůžeš

Morehouse: a proč
nemůžeš ty?

Anomie: jedu do nemocnice

Morehouse: tobě něco je?

Anomie: ne kvůli sobě,
já jenom řídím

Anomie: protože ten
vůl by za nic na světě
nevlezl do městský

Anomie: no, tak já tě
nechám, ať se můžeš
věnovat tý své „studii“

>

<uživatel Morehouse
opustil chat>

<uživatel Anomie
opustil chat>

<soukromý chat uzavřen>

Bledule: kecáš, Mousi

Morehouse: hehe.
No dobře, prostě se
nerad fotím

Bledule: kdybych
věděla, že nedostanu
nic na oplátku,
žádnou fotku jsem ti
včera večer neposlala

Morehouse: jenže
na tebe je hezký
pokoukání

Bledule: dík

Morehouse: na mě ne

Bledule: no a co?
Prostě tě chci vidět

Bledule: ráda s tebou
kecám. Tak chci
vědět, jak vypadáš!

Morehouse: představ
si obyč ajťáka

Bledule: já mám
ajťáky ráda. Pošli mi
fotku!

Morehouse: a jak to
vůbec jde na škole?

Bledule: fakt
nenápadná změna
tématu

(...)

7. ledna 2015

Ze zpravodajského a zábavního portálu *The Buzz*

Fandové *Černočerného srdce*, zbystřete!

Podle zpráv ze zákulisí společnost Maverick Film Studios zcela vážně uvažuje o tom, že by z vašeho oblíbeného seriálu udělala celovečerní film! Jednání mezi Maverickem, Joshem Blayem a Edie Ledwellovou jsou údajně „v pokročilé fázi“ a uzavření smlouvy se očekává každým dnem. Co si o přesunu z televizní obrazovky na filmové plátno myslíte vy? Napište nám to v diskusi!

Diskuse je moderovaná. *The Buzz* si vyhrazuje právo smazat příspěvky, které poruší pravidla.

Carla Mappinová	Černočerný srdce šlo totálně do hajzlu. Je z něj už jenom dojná kráva.	👍 402	💬 52
Sharon Leamanová	Nemůžu se dočkat, určitě to bude parádní film!	👍 49	💬 131
Anomie	Mamonářka Ledwellová nejdřív nechtěla „merč“, a teď z toho ždíme, co se dá.	👍 984	💬 12
↳ Brian Daniels	A proč by svoji práci nemohla nějak zúročit?	👍 28	💬 49
↳ Anomie	Protože je to podraz na fanoušky, co ji dostali tam, kde je.	👍 889	💬 20
↳ Brian Daniels	Tak na ten film nekoukej.	👍 19	💬 34
↳ Anomie	Maverick potřebuje víc nás než Ledwellovou. Kdyby ji vyrazili, třeba by tomu filmu dali fandové šanci.	👍 996	💬 61

7. ledna 2015

Rozhovory šesti z osmi moderátorů *Drekovy hry* na herním chatu

<założen nový soukromý
chat>

<7. ledna 2015 16.01>

**<uživatel LordDrek
posílá pozvánku
uživatelům
Velepicharo, Bledule,
Srdcařka, Čertisko,
Červice28>**

LordDrek: NALÉHAVÉ

**<uživatel Bledule se
připojil do chatu>**

Bledule: jde o ten
film?

LordDrek: o něco
mnohem důležitějšího

**<uživatel Srdcařka se
připojil do chatu>**

Srdcařka: tvl viděli
jste zprávy?

Bledule: o tom filmu?

Srdcařka: ne,
o těch střelcích,
co zaútočili na tu
redakci v Paříži

**<uživatel Červice28 se
připojil do chatu>**

**<uživatel Velepicharo
se připojil do chatu>**

Bledule: jj, Charlie
něco.

LordDrek: Charlie
Hebdo

LordDrek: to
bysme měli udělat
Ledwellce. Vlítnout
tam a zastřelit ji
i všechny ty sráče,
co dělaj na tom
filmu. A pak začít
znovu.

VeLepícharo: hehe

Červice28: Dreku ,
tohle není sranda

Bledule: kvůli tomu
jsi nás všechny
sezval? abysme
naplánovali masakr?

LordDrek: Nejsi
daleko od pravdy

Bledule: proč jsi
nepozval Anomieho
nebo Morehouse?

LordDrek: Proč
Anomieho, to
uvidíte za chvíli.
A u Morehouse mám
obavu, že by to
hned běžel Anomiemu
napráskat.

Bledule: co by mu
napráskal?

LordDrek: Uvidíš.

Červice28: začínám
z toho bejt kapku
nervózní

LordDrek: počkej, až
si to poslechněš

LordDrek: bude z tebe
hotovej uzlíček nervů

**<uživatel Čertisko se
připojil do chatu>**

Čertisko: soráč, musel
jsem se převlíct

Velepicharo: hele,
víš, že tě nevidíme,
že jo?

Čertisko: ha ha

Čertisko: ze
sportovního

Velepicharo: co děláš
za sport?

Čertisko: fočus

LordDrek: fajn, na
tohle si radši sedněte

LordDrek: začali jsme
s Velepichem věřit,
že na Anomiem něco
nehraje

LordDrek: tak jsme
zkusili trasovat jeho
IP adresu.

Bledule: cooo?

Velepicharo: Zjistili
jsme ještě další věci

a poskládali si je
dohromady

Velepícharo: ale IP
adresa potvrzuje,
kdo TA Anomie ve
skutečnosti je

Čertisko: tvl, já
VĚDĚL, že je to baba!

LordDrek: tak v toms
měl pravdu

LordDrek: ale ne
ledajaká baba

Srdcařka: a kdo teda?

LordDrek: tak jo, teď
se podržte

LordDrek: Anomie =
Edie Ledwellová

>

Čertisko: hovno, to je
blbost

Červice28: ??????????

Bledule: to vůbec
nedává smysl

Velepícharo: dává

Velepícharo: celou
dobu si nás vodí

LordDrek: dělá tu
z nás idioty

Srdcařka: co by
z toho měla?

LordDrek: hraje
s náma nějakou svoji
špinavou hru

Čertisko: sorry,
ale tohle je fakt
absolutní kravina

LordDrek: není

LordDrek: časem se
s Anomiem „dohodne“,
že hra půjde oficiálně
ven a začne se za ni
platit

Velepicharo: až na
to, že Anomie vůbec
neexistuje. Ta hra je
od začátku Ledwellový

Čertisko: tomu
nevěřím

Bledule: já taky ne

Bledule: na tohle
by Morehouse nikdy
nepřistoupil

LordDrek: setkala ses
s ním někdy?

Bledule: ne

Velepicharo: nikdy
jsi nesledovala,
jak si honí u záběrů
z tvojí webkamery?

Bledule: jdi do prdele
Velepichu

Bledule: já prostě
nevěřím, že by
Morehouse Ledwellovou
nechal, aby nás takhle
vodila za nos

Čertisko: co by
tím získala, kdyby
předstírala, že je
Anomie, a trollila
sama sebe?

LordDrek: třeba
tohle: „sejde“ se
s Anomiem a zjistí,
že je to vlastně fajn
kluk - prostě má jenom
naprosto opodstatněný
obavy z přehnaný
komercializace atd.

LordDrek: „pojďme
hru zpeněžit, zisky
si může vzít Anomie,
zaslouží si to“

LordDrek: možná
zaplatí nějakýmu
postiženému klukovi,
aby si na Anomieho
chvíli hrál, a ona tak
získala plusový body
navíc

LordDrek: Potom
tenhle fejkovej Anomie
řekne fanům, že si po
setkání s ní uvědomil,
že se v ní naprosto

zmýlil, že je skvělá,
a Blaye spolu odsunou
na vedlejší kolej nebo
proti němu poštvou fany,
co budou chtít hru

Velepicharo: fanoušci
budou Ledwellku
zbožňovat, a navíc
získá veškerou
publicitu a prachy

LordDrek: a fanové
budou solit v domnění,
že prachy dostane
Anomie

LordDrek: jedinej
problém: Ledwellka bude
potřebovat obětního
beránka, kterej to
slízne za to, že
Anomiemu „hacknul
účet“ - nebo jak
nakonec vysvětlí, proč
se do ní Anomie ze
začátku navážel

LordDrek: A má prachy
i možnosti na to, aby
to hodila na jednoho
z nás

Červice28: já to
nechápu . Dyť přece
Anomieho nesnáší .

Velepicharo: to všechno
jenom dělá, ty blbko.
Aby v médiích a před
fanouškama mohla hrát
oběť

LordDrek: jestli
chcete důkaz, můžu vám
ho hned poslat

**<uživatel LordDrek vám
chce poslat soubor>**

**<stisknutím alt+y
soubor přijmete>**

>

>

>

>

Červice28: ty bláho ,
toho je

Srdcařka: tvl jak
dlouho na tom už
děláte?

LordDrek: měsíce

>

>

Srdcařka: týýjo

Srdcařka: jak tehdy
hra spadla, to
bylo v době, kdy
byla Ledwellová
v nemocnici???? To mi
vůbec nesecvaklo!

Bledule: víte jistě,
že ty data sedí?

Srdcařka: teda já
vždycky věděla, že je
to lhářka, ale tohle
je fakt masakr

Čertisko: jak jste se
dostali k mejlům, co
psala svému agentovi?

LordDrek: od
spřáteleného zdroje
v jeho kanclu, kterej
ji považuje za
naprostou krávu

Srdcařka: NJ TVL -
vzpomínáte, jak
prohlásila, že se
s Anomiem bude bavit,
jenom když se s ní
sejde osobně?

Velepicharo: jj, to
už si připravovala
půdu

Srdcařka: a mně to
tehdy přišlo úplně
na palici! proč vůbec
uvažuje o tom, že se
s ním sejde, když ho
tak nenávidí?

Velepicharo: přesně

LordDrek: a přečtete
si ty smazaný tweety.
Ujelo jí to hned
několikrát a omylem
tweetovala zprávy od
Anomieho z vlastního
účtu

Srdcařka: mně je z toho
úplně špatně

Velepicharo: a to si
ještě vem, jak tady na
Ledwellku nadáváme a ona
si to celou dobu čte

Červice28: takže
tohle je konečná ? Už
nemůžeme dál hrát ?

Bledule: ale není,
neblbni

Bledule: hra je naše,
ne její

Bledule: hra je víc než
Blay s Ledwellovou

Červice28: přestaňte
psát celý jména ,
to přece nesmíme !
Pravidlo 14 !

LordDrek: podle mě by
se B*** měl dozvědět,
co je to za zkurvenou
zrádkyni

LordDrek: snaží se ojetat
i jeho, nejenom nás

Velepicharo: a jak mu
to dáme vědět?

>

Srdcařka: mohla bych
za ním zajít, jestli
chcete

Červice28: dyť nevíš ,
kde bydlí

Srdcařka: náhodou vím.
Když mu řeknu, určitě se
se mnou sejde

Bledule: ty se znáš
s J***** B*****? fakt?

Srdcařka: jo. Já
zapomněla, ty ses asi
přidala až potom, co
jsem to říkala ostatním.
Dělala jsem L*****
a B***** osobní
asistentku.

Bledule: coooo????

Srdcařka: Dreku, mohli
bysme za J***** zajít
spolu.

LordDrek: sorry, nemůžu,
zlato, makám víš na čem

Červice28: na čem ?

LordDrek: na tom nesejde

Červice28: jsem tady
jediná , kdo nikdy
neporušuje pravidlo
14 ?

Srdcařka: ok tak půjdu
sama a ukážu mu tenhle
dokument

LordDrek: to myslíš
vážně?

Srdcařka: samozřejmě.
To, co L***** dělá,
je hnus

Čertisko: Hele, když
ji teda znáš - myslíš,
že by fakt mohla
předstírat, že je
Anomie?

Srdcařka: upřímně?
Jo. Pracovat pro ni
nebyla žádná sranda.
Neštítí se ničeho a je
připravená vytřískat
z toho maximum

LordDrek: a nevadí ti
jít sama?

Srdcařka: ne, v klidu

LordDrek: mrzí mě, že
nemůžu s tebou

Velepicharo: jseš fakt
skvělá, Srdí

Srdcařka: pro fandom
cokoli

Velepicharo: ok,
pamatujte si: ani slovo
na modchatu a před
Anomiem nebo Morehousem

Velepicharo: musíme si
dávat extra pozor

Velepicharo: a chovejte
se stejně jako
doteďka

<založen nový soukromý
chat>

<7. ledna 2015 16.25>

<uživatel LordDrek
posílá pozvánku
uživateli Srdcařka>

<uživatel Srdcařka se
připojil do chatu>

Srdcařka: Čau! Jak
jdou zkoušky?

LordDrek: je to
fuška, ale co čekat
od Čechova? Hele,
zlato, prokázala bys
mi laskavost?

Velepicharo: žádný
rejpaní, narážky, nic

Velepicharo:
nezapomínejte, že
hledá obětního
beránka

Červice28: sakra ,
já musím , budu pozdě
v práci

**<uživatel Červice28
opustil chat>**

Bledule: já bych měla
moderovat. Tak zatím.

**<uživatel Bledule
opustil chat>**

Čertisko: mně se to
pořád nezdá, lidi

Velepicharo: přečti
si ten soubor celej
a změníš názor

**<uživatel Čertisko
opustil chat>**

>

>

>

**<uživatel Srdcařka
opustil chat>**

LordDrek: to už
všichni vypadli?

LordDrek: Neříkej
prosím tě Joshovi,
kde jsi ten soubor
sebrala.

LordDrek: kdyby věděl,
že to dali dohromady
dva modové Drekovy
hry, nemusel by tomu
věřit

Srdcařka: fajn, ale
co mu mám říct, až se
bude ptát, kde jsem
k tomu přišla?

LordDrek: řekni, že
ti to poslal nějakej
znepokojenej fanoušek
nebo anonymní zdroj.
Tomu uvěří, jsi přece
šéfka fandumu

Srdcařka: ok to dává
smysl. Zkusím za ním
zajít tuhle sobotu

LordDrek: jsi skvělá.
Dej vědět, jak jsi
dopadla.

Srdcařka: dám xxx

Srdcařka: no nic,
musím se vrátit
k práci, zatím xxx

LordDrek: díky, krásko
xxx

**<uživatel Srdcařka
opustil chat>**

Velepícharo: hahahahahaha

<uživatel LordDrek
opustil chat>

Velepícharo: tvl, to
jsou kokoti

<soukromý chat
uzavřen>

Velepícharo: i když
Čertisko to možná úplně
nesežral

LordDrek: ať si ta buzna
myslí, co chce

LordDrek: nám stačí,
když tomu uvěří Blay

Velepícharo: pravda

LordDrek: právě jsem
tý tlustý krávě Srdině
napsal „krásko“

Velepícharo: hahahahaha
ty seš vůl

LordDrek: ale slíbila,
že neřekne, kde k tomu
přišla

Velepícharo: paráda

Velepícharo: myslíš,
že to Bledule poví
Morehousovi?

LordDrek: jestli má
trochu rozumu, tak ne

LordDrek: a brzo to
bouchne, čémo

Velepícharo: haha jestli
tohle vyjde...

6

*Ty toužíš po slávě! – Cha! Dej rákosí
Úkryt před bouří – dej povadlé révě
Oporu, kolem níž úponky své ovine –
Vyprahlé květině kapku deště a ženě
Odměnu laskavých slov! K čemu je sláva!*

Felicia Hemansová
Properzia Rossi

Na poslední lednový pátek měla Robin domluvenou odpolední prohlídku jednoho bytu v Actonu, zatím však seděla o samotě u společného stolu v malé kanceláři jejich agentury na Denmark Street a krátila si čas pročitáním Slizounovy složky. Z ulice sem doléhala spousta hluku: běžný život v okolí Charing Cross Road nadále narušovaly nekonečné stavební práce a při každé cestě do kanceláře nebo z ní musela Robin projít po prknech kolem sbíječek a vyzývavě hvízdajících dělníků. Kvůli randálu za okny teď vůbec nezaregistrovala, že se otevřely vnější prosklené dveře, a na potenciálního klienta ji upozornilo teprve zvonění telefonu na stole.

Zvedla sluchátko a uslyšela Patin baryton.

„Vzkaz od pana Strika. Měla bys v sobotu čas zajet do Gatesheadu?“

To byla kódová zpráva. Poté, co loni úspěšně vyřešili jeden starý případ, což agentuře opět vyneslo spoustu pochvalných zmínek v médiích, zavítali k nim do kanceláře bez předchozího ohlášení dva značně výstřední potenciální klienti. První, zjevně duševně chorá žena, prosila Barclaye, jediného detektiva, který byl v tu chvíli k dispozici, aby jí pomohl prokázat,

že ji ventilační mřížkou v jejím bytě v Gatesheadu špehuje vláda. Druhý, výrazně potetovaný a také očividně vyšinutý muž, chtěl někomu předat informace o svém sousedovi, údajném členovi teroristické buňky ISIS, a když mu Pat sdělila, že v kanceláři právě nikdo není, začal jí vyhrožovat. Ve chvíli, kdy popadl její sešívačku a zřejmě se ji po ní chystal hodit, naštěstí vešel Strike. Ten od té doby trval na tom, aby se Pat raději zamykala, když bude v kanceláři sama, a všichni se domluvili na kódové zprávě, která bude znamenat něco ve smyslu: „Mám tady cvoka.“

„Vypadá nebezpečně?“ zeptala se Robin tiše a zaklapla Slizounovu složku.

„Ani ne,“ odpověděla Pat nevzrušeně.

„Duševní porucha?“

„Možná.“

„Muž?“

„Ne.“

„Požádala jsi ji, ať odejde?“

„Ano.“

„Chce vidět Strika?“

„Ne nutně.“

„Dobře, Pat, promluví si s ní. Jdu ven.“

Robin zavěsila, uložila Slizounovu složku zpátky do šuplíku a zamířila do přední kanceláře.

Na pohovce naproti Patinu stolu seděla mladá žena s rozčuchanými hnědými vlasy po ramena. Robin na jejím vzezření okamžitě zaznamenala několik zvláštností. Žena působila na první pohled neupraveně, ne-li přímo zanedbaně: měla staré kotníčkové boty, které potřebovaly vyspravit podpatek, ledabylý mejkap, dost možná už z předešlého dne, a tak pomačkanou blůzu, jako by v ní spala. Přesto na pohovce vedle ní ležela kabelka značky Yves Saint Laurent, která – pokud nebyla falešná – musela stát přes tisíc liber, a její dlouhý černý vlněný kabát zářil novotou a vypadal velmi kvalitně. Žena při pohledu na Robin krátce zalapala po dechu, ale než Robin stačila otevřít pusou, vyhrkla:

„Prosím, nevyhazujte mě. Prosím. Vážně, *vážně* s vámi potřebuju mluvit. *Prosím.*“

Robin zaváhala a pak řekla:

„Dobře, pojdte dál. Pat, můžeš Strikovi vyřídit, že do Gatesheadu klidně zajedu?“

„Hmm,“ zamručela Pat. „Já osobně bych odmítla.“

Robin ustoupila stranou, aby mladá žena mohla projít do hlavní kanceláře, a nehlasně Pat naznačila: „Dvacet minut.“

Když Robin zavřela dveře, povšimla si, že žena má vzadu vlasy rozčuchané tak, jako by si je nečesala už několik dní, a zároveň, že cedulka vykukující zpoza límce kabátu hlásá jméno módního návrháře Alexandera McQueena.

„To byl nějaký kód?“ zeptala se žena, když se obrátila k Robin. „Ty řeči o Gatesheadu?“

„Ne, samozřejmě že ne,“ zalhala Robin s konejšivým úsměvem. „Posaďte se.“

Sama zaujala místo za stolem a žena, která mohla být zhruba stejně stará jako ona, se usadila do křesla naproti ní. Navzdory neučesaným vlasům, špatně nanesenému mejkapu a ztrhanému výrazu vypadala svým způsobem přitažlivě. Měla bledý čtvercový obličej, poměrně velká ústa a oči nápadné jantarové barvy. Podle přízvuku pocházela z Londýna. Robin si na kloubu jednoho prstu povšimla malého, rozmazaného tetování v podobě černého srdce; bylo docela dobře možné, že si ho vytetovala sama. Nehty měla okousané až na maso a ukazováček s prostředníčkem pravé ruky zažloutlé. Celkově vzato budila neznámá dojem ženy, které se nedaří zrovna nejlépe a před chvílí uprchla z domu nějakých boháčů, kde ukradla kabát a kabelku.

„Kouřit tu asi nemůžu, co?“ zeptala se.

„Bohužel ne, máme tu nekuřácké –“

„To je v pohodě,“ skočila jí do řeči žena. „Mám žvýkačku.“

Sáhla do kabelky, vyndala hnědé lepenkové desky plné papírů a pak zalovila hlouběji. Když se následně snažila vymáčknout žvýkačku z balíčku,

nechala kabelku stát bez opory na koleni, a jak s ní balancovala, zřejmě přestala dávat pozor na desky v druhé ruce, z těch vyklouzly papíry a rozlétly se po celé podlaze. Robin na nich rozeznávala vytištěné tweety a mezi nimi ručně psané poznámky.

„Do háje, promiňte,“ vydechla žena, začala papíry honem sbírat a cpát je zpátky do desek. Když desky vrátila do kabelky a dala si do pusy žvýkačku, znovu se v křesle napřímila a vypadala teď ještě neupraveněji: kabát měla lajdácky shrnutý kolem sebe a kabelku si ostražitě tiskla na klín, jako by šlo o domácího mazlíčka, který by se mohl pokusit o útěk.

„Vy jste Robin Ellacottová, vidíte?“

„Ano,“ přisvědčila Robin.

„Doufala jsem, že tady budete vy, četla jsem o vás v novinách,“ řekla žena. To Robin překvapilo. Klienti obvykle chtěli Strika. „Já jsem Edie Ledwellová. Ta paní venku povídala, že momentálně nemůžete brát další klienty, protože máte –“

„To je bohužel –“

„Počítala jsem s tím, že je po vás šáňka, ale... můžu vám zaplatit,“ prohlásila zvláštním tónem, jako by ji to samotnou překvapovalo. „Vážně vám můžu zaplatit, můžu si to dovolit a jsem... nebudu lhát, jsem zoufalá.“

„Bohužel teď máme opravdu hodně plno,“ začala Robin. „Máme čekací –“

„Prosím, můžu vám aspoň říct, o co jde? Aspoň tohle? Prosím. A i když to potom nebudete moci přímo... přímo *udělat*... třeba byste mi mohla aspoň poradit jak na to... nebo mi doporučit někoho, kdo by mi pomohl. Prosím.“

„No dobře,“ souhlasila Robin, přemožena vlastní zvědavostí.

„Takže... slyšela jste někdy o *Černočerném srdci*?“

„Ehm... ano,“ přikývla trochu zaskočená Robin. Její sestřenice Katie se o tomhle kresleném seriálu zmínila jednou u večere v Zermattu. Sledovala *Černočerné srdce* na mateřské a dočista ji uhranulo, i když si sama nebyla jistá, jestli jí připadalo zábavné, nebo prostě jen divné. „To běží na Netflixu, vidíte? Nikdy jsem se na to nedívala.“

„Aha, dobře, to vůbec nevdá,“ prohlásila Edie. „Jde o to, že já jsem spoluautorka toho seriálu, vytvořila jsem ho společně se svým bývalým přítelem

a máme s ním docela... no, úspěch.“ Když to slovo říkala, působila zvláště napjatým dojmem. „Možná dokonce uzavřeme smlouvu na film, ale tohle vám říkám jenom proto... s tím, co bych potřebovala vyšetřit, to nijak nesusouvisí, jenom chci, abyste věděla, že vám fakt můžu zaplatit.“

Než Robin stačila cokoli podotknout, už se na ni hrnula další slova.

„Takže, dva fanoušci našeho seriálu – už je to teda pár let, ale tehdy na začátku se myslím ještě dalo říct, že jsou to naši fanoušci –, tihle dva fanoušci vytvořili onlineovou hru založenou na jedný naší postavě.

Nikdo neví, kdo ti dva ve skutečnosti jsou. Říkají si Anomie a Morehouse. Anomie sklízí většinu slávy a na internetu ho sleduje spousta lidí. Proslýchá se, že on a Morehouse jsou ve skutečnosti jedna a tatáž osoba, ale nevím, jestli je to pravda.

Anomie...“ Zhluboka se nadechla. „... se každopádně rozhodl – a jsem si jistá, že je to chlap –, rozhodl se, že... že...“

Najednou se zasmála, i když to byl smích bez špetky radosti: vlastně to znělo spíš jako bolestné zasténání.

„... že mi bude otravovat život, jak to jenom půjde. Je to, jako kdyby... je to pro mě každodenní... prostě mi ani na chvíli nedá pokoj, ani na chvíli nepřestane.

Začalo to, když jsme s Joshem poskytli jedno interview a tam se nás ptali, jestli jsme viděli tu Anomieho hru a jestli se nám líbí. Teda, abyste tomu rozuměla, v našem seriálu je jedna postava jménem Drek. Ačkoli dneska fakt lituju, že jsme tam toho idiota Dreka dávali, ale s tím už se bohužel nedá nic udělat. A tenhle Drek v našem seriálu nutí ostatní postavy, aby s ním hrály takovou hru, a pořád si vymýšlí nová pravidla a vždycky to špatně skončí pro všechny kromě něj. Ta jeho hra vlastně vůbec není žádná hra, nemá žádnou logiku, on si prostě jenom zahrává s ostatníma.

No, a v tom interview se nás ptali, jestli jsme tu Anomieho a Morehouseovu hru viděli, a já řekla, že jo, ale že v našem seriálu ta hra vlastně vůbec není hra. Je to spíš metafora... omlouvám se, takhle to určitě zní úplně pitomě, ale tím to všechno začalo, tím, že jsem řekla, že ta Anomieho hra ve skutečnosti není stejná jako Drekova hra v našem seriálu.

Když se to interview objevilo na internetu, Anomie začal naprosto běsnit. Začal se do mě nonstop navážet. Prohlašoval, že všechny pravidla do svojí hry převzali přímo z Drekových pravidel, tak co to jako plácám, že to není přesně totéž? A spousta fanoušků mu dávala za pravdu a tvrdila, že hru schválně kritizuju, protože je zadarmo, a že ji chci zlikvidovat, abych mohla spustit svoji vlastní Drekovu hru a vydělávat na ní.

Myslela jsem si, že se to časem přežene, ale jenom se to zhoršovalo. Neumíte si... úplně se to vymklo... Anomie dal na internet fotku mého bytu. Přesvědčoval lidi, že když jsem byla na mizině, živila jsem se prostitucí. Posílal mi fotky mojí mrtvé mámy a tvrdil, že jsem lhala o její smrti. A fanoušci tomu všemu věří a napadají mě kvůli věcem, co jsem nikdy neudělala ani neřekla, kvůli názorům, který vůbec nezastávám.

Ale Anomie o mně ví i spoustu věcí, co jsou pravda, a nechápu, kde se je dozvěděl.

Loni jsem se pokusila zabít,“ přiznala Edie a Robin viděla, jak se jí chvějí prsty položené na uchách té drahé kabelky.

„To je mi moc –“ začala Robin, ale Edie ji netrpělivým gestem zarazila: o soucit zjevně nestála.

„Skoro nikdo netušil, že jsem to udělala, ale Anomie to zjistil ještě předtím, než se to dostalo do zpráv. Dokonce věděl, ve který jsem nemocnici. Tweetoval o tom a tvrdil, že jsem to všechno nahrála, aby mě fanoušci litovali.

No a minulou neděli,“ pokračovala Edie a hlas se jí začal třást, „mi Josh – s ním jsem *Černočerný srdce* vytvořila... jak jsem říkala, byli jsme... byli jsme spolu, jenže jsme se rozešli, ale seriál spolu děláme dál –, tak Josh mi zavolal a řekl mi, že se mu doneslo, že *já* jsem Anomie a že na internetu útočím sama na sebe a vymýšlím si o sobě lži, abych k sobě přitáhla pozornost a vzbudila lítost. Ptala jsem se ho, kdo to o mně vykládá, a on mi to nechtěl prozradit, jenom opakoval, že se to povídá. A chtěl po mně, abych ho osobně ujistila, že to není pravda.

Pustila jsem se do něj: *„Jak můžeš být jenom na vteřinu uvěřit takovýhle kravině?“*

Při poslední větě se Edie rozkřikla na celou kancelář.

„Zavěsila jsem mu, ale zavolal mi znova a zase jsme se začali hádat, a teď je to snad čtrnáct dní a ten blbec tomu pořád věří a já ho nedokážu přesvědčit –“

Ozvalo se zaklepání na dveře.

„Ano?“ zavolala Robin.

„Dá si někdo kafe?“ zeptala se Pat, pootevřela dveře jen na škvírku a věnovala oběma ženám krátký pohled. Robin bylo jasné, že když uslyšela, jak Edie zvyšuje hlas, chtěla se přesvědčit, že je všechno v pořádku.

„Já ne, díky, Pat,“ odpověděla Robin. „Edie?“

„Já... taky ne, díky,“ odmítla Edie a Pat dveře zase zavřela.

„No a především,“ navázala Edie, „jsem si s Joshem volala zase a tentokrát mi tvrdil, že má dokument s ‚důkazama‘,“ Edie udělala ve vzduchu uvozovky, „ze kterých údajně jasně vyplývá, že jsem Anomie.“

„To jsou tyhle –“ začala Robin a ukázala na kabelku s lepenkovými deskami na Ediině klíně.

„Ne, tohle jsou jenom věci, co o mně Anomie tweetoval... pochybuju, že ten údajnej Joshův dokument vůbec existuje. Zeptala jsem se ho, kde ho sebral, ale odmítl mi to říct. Byl zhulenej,“ dodala Edie, „kouří spoustu trávy. Zase jsem mu zavěsila.“

Včera jsem byla od rána do večera jako na jehlách, pořád jsem chodila sem a tam a... co může mít do prdele za důkazy, že já jsem Anomie? Vždyť je to naprosto absurdní!“

Znovu začala zvyšovat hlas, až se jí nakonec zlomil. Z jantarových očí se jí vyhrnuly slzy; když si je otírala, rozmazala si tužku na oči do širokých šedých šmouh na tvářích a spáncích. „Můj přítel byl v práci a já prostě... cítila jsem se úplně na dně, a pak mě napadlo, že existuje jenom jeden způsob, jak můžu tohle všechno zastavit. Musím prokázat, kdo Anomie doopravdy je. Protože to asi vím.“

Jmenuje se Seb Montgomery. Chodil s Joshem na uměleckou školu. Joshe vyhodili, ale se Sebem zůstali kámoši. Seb nám pomáhal animovat první epizody *Černočernýho srdce*. Je dobrej animátor, ale dál už jsme ho nepotřebovali

a já vím, že jakmile jsme začali získávat větší publikum, štválo ho to a vyčítal to mně. Je pravda, že jsem ho nikdy zrovna dvakrát nemusela, ale nijak jsem na Joshe netlačila, ať to s ním skončíme – prostě jsme ho přestali potřebovat.

Seb s Joshem jsou pořád kámoši a Josh vyžvaní komukoli cokoli, nemá absolutně žádný zábrany, obzvlášť když je ožralej nebo zhuľenej, což je v jednom kuse. Takže takhle se mohl Seb snadno dozvědět všechny ty osobní věci, co o mně zjistil Anomie, ale navíc je tady něco, co vyloženě *dokazuje*, že je to on,“ prohlásila Edie a při těch slovech jí zbělely klouby prstů na uchách kabelky, „totiž to, že Anomie ví jednu věc, kterou jsem neřekla nikdy nikomu, jenom Sebovi. Víte, v seriálu máme jednu další postavu...“

Přestože Robin s nezvanou návštěvnicí upřímně soucítila, nenápadně teď mrkla na hodinky. Minuty ubíhaly a ji čekala prohlídka bytu v Actonu.

„... jmenuje se Bledule, je to duch a taky nadělala pěknou řádku problémů... ale to je teď vedlejší, jde o to, že jsem Sebovi jednou večer v hospodě prozradila, že mě k jejímu vytvoření částečně inspirovala moje bývalá spolubydlící. A před měsícem Anomie přesně tohle napsal do tweetu, dokonce i se jménem tý spolubydlící.“

Zavolala jsem Sebovi a zeptala se ho, komu o Bleduli a Shereece řekl. A on dělal, jako že si vůbec nevzpomíná, že jsem mu o tom všem povídala.

Lže. Víím, že Seb je Anomie, víím to a potřebuju to prokázat, nutně to potřebuju, protože takhle už to nejde dál. Před půl rokem,“ pokračovala překotně Edie, právě když se jí Robin znovu chystala přerušit, „jsem tu jejich hru vyzkoušela sama, abych se podívala, jak vypadá zevnitř. Je krásná; musím uznat, že animátor má rozhodně talent, ale jinak to není žádná sláva – v podstatě to ani není klasická hra, spíš jen takový animovaný chatovací fórum. Z toho, co jsem viděla, mi připadá, že tam spousta fanoušků chodí jenom proto, aby se do mě navázela. Zkoušela jsem se ptát ostatních hráčů, kdo je Anomie a jestli o něm něco vědí. Někdo mu pak asi napraskal, že se moc vpytvám, protože mě zabanovali.“

Dneska v noci jsem skoro nespala, a když jsem ráno vstávala, hned jsem si řekla, že s tím musím něco udělat, protože už to dál nevydržím. Potřebuju profesionálního vyšetřovatele, a proto jsem –“

„Edie,“ zarazila ji konečně Robin, „já naprosto chápu, proč chcete zjistit, kdo Anomie je, a cítím s vámi, ale –“

„Prosím,“ skočila jí do řeči Edie. Sotva uslyšela, jakým tónem k ní Robin promlouvá, jako by se ve svém rozměrném kabátu scvrkla. „Prosím, pomozte mi. Zaplatím cokoli.“

„My ten typ práce, kterou by to zřejmě vyžadovalo, bohužel neděláme,“ dokončila po pravdě Robin. „Myslím, že budete potřebovat spíš někoho, kdo se specializuje na kybervyšetřování, což jsme v agentuře nikdy ani nezkoušeli. A nemáme –“

„Nedokážete si představit, jaký to je, pořád přemýšlet, kdo mě takhle hrozně nenávidí. Jak o mně mluví... Joshe má rád, ale mě nesnáší. Mám pocit, že si připadá... nevím, přijde mi, jako by si myslel, že by snad měl o všem kolem *Černočernýho srdce* rozhodovat on, že by měl vymýšlet děj a domlouvat podmínky s filmovou společností a vybírat herce, co budou mluvit jednotlivé postavy – přesně takhle se totiž chová, jako kdyby měl všechno řídit on a já byla jenom nějaká zbytečná... jenom hnusná pijavice, co se náhodou přisála k něčemu, co on miluje.“

„Podívejte,“ řekla jí Robin chápavě, „dám vám jména dvou agentur, kde by vám podle mě mohli pomoci, protože si vážně myslím, že my pro vás nejsme ti praví.“

Napsala jména na kus papíru a podala ho přes stůl.

„Děkuju,“ pípala Edie, a když se dívala, které agentury jí Robin doporučila, papír se jí chvěl v ruce. „Je to škoda... vážně bych si přála, abyste to vzali vy, ale chápu, že když nemáte...“

Strčila papír do kabelky a Robin pocítila nutkání jí připomenout, ať ho neztratí, což se teď zdálo víc než pravděpodobné. Když si Edie všimla, že Robin hledí na kabelku, nadzvedla ji z klína.

„Mám ji teprve měsíc,“ řekla, otočila ji a ukázala Robin několik černých skvrn na tmavě červené kůži. „Vytekl mi pero. Jsem fakt hrozná, nic hezkýho mi nikdy nevydrží. Koupila jsem si ji, protože jsem si říkala, že si ji zasloužím, když jsme teď tak úspěšný... Ha ha ha,“ zasmála se trpce. „Úspěch za všechny prachy.“

Pevně kabelku sevřela, vstala a Robin se zvedla taky. Ostré světlo v kanceláři ještě zvýrazňovalo Edieiny bledé rysy, a když k ní Robin vykročila, aby jí otevřela dveře, uvědomila si, že skvrna na jejím krku, kterou původně pokládala za špínu nebo mejkap, je ve skutečnosti modřina.

„Co se vám stalo?“

„Cože?“

„Na krku,“ ukázala Robin. „Máte tam modřinu.“

„Aha, jo.“

Edie k podlitině zvedla ruku.

„To nic není. Jsem nešikovná. Jak jste si nejspíš všimla.“

Když Robin s Edie vyšly z kanceláře, Pat se na ně ohlédla přes rameno.

„Mohla bych si u vás odskočit?“ požádala přiškrceným hlasem Edie.

„Venku na podestě, hned za dveřmi,“ navedla ji Robin.

„Dobře. Tak... teda nashle.“

Prosklené dveře se otevřely a zavřely a Edie Ledwellová byla pryč.

7

*Přesto prchá a stále zuřivěji dotírají hladoví psi,
Přesto prchá a stále překotněji žene se lovců roj...*

Amy Levyová
Útěk ustříc smrti

„Co to mělo znamenat?“ zeptala se svým chraplákem Pat.

„Chce zjistit informace o někom, kdo jí komplikuje život na internetu,“ vysvětlila Robin.

Ačkoli momentálně skutečně neměli kapacitu pro dalšího klienta a jejich agentura se skutečně nespécializovala na kyberyšetřování, Robin by byla případ Edie Ledwellové ráda přijala. Čím větší úspěchy agentura slavila, tím víc nesympatických osob k sobě přitahovala. Lidé, kteří toužili prokázat něčí nevěru nebo zradu, byli pochopitelně už z podstaty věci pod značným tlakem, ale někteří klienti z poslední doby, obzvláště ten miliardář ze South Audley Street, projevovali zřetelné sklony jednat s Robin jako s nějakou holkou pro všechno, a tak ji Ediino bezelstné „Doufala jsem, že tady budete vy“ upřímně potěšilo. Prosklenými dveřmi dovnitř dolehlo hlasité spláchnutí toalety na podestě, Robin viděla, jak se za dveřmi mihl tmavý stín Ediina černého kabátu, a pak slyšela klapání kroků po kovovém schodišti.

„Odmítla jsi ji?“ zachřčela Pat, když si dlouze potáhla z e-cigarety.

„Musela jsem,“ řekla Robin a zamířila do kuchyňky. Než vyrazí do Actonu, stihne ještě hrnek čaje.

„To je dobře,“ prohlásila Pat nevybíravě a začala znovu ťukat do klávesnice. „Nelíbila se mi.“

„Proč ne?“ otočila se k ní Robin.

„Héřečka, aspoň tak mi to přišlo. A taky by se mohla trochu učesat.“

Robin už byla zvyklá, že Pat hodnotí lidi značně nekompromisně na základě prvního dojmu, který si obvykle vytvoří jen z jejich vzezření nebo povrchní podobnosti s někým, koho v minulosti znala, a tak se ani neobtěžovala jí odporovat.

„Dáš si čaj?“ zeptala se, když se voda začala vařit.

„Ráda, díky,“ přisvědčila datlující Pat a e-cigareta se jí při těch slovech zahoupala mezi rty.

Robin jim oběma připravila po jednom hrnku a pak se vrátila do vnitřní kanceláře, zavřela dveře a usadila se zpátky ke stolu. Vytáhla ze šuplíku Slizounovu složku, pár vteřin na ni nepřítomně zírala, pak ji odsunula, zapnula počítač a zadala do googlu „černočerné srdce seriál“.

„*Nezávislý animovaný seriál nabývá kultovních rozměrů...*“ „*přelomový úspěch...*“ „*Z YouTube do Hollywoodu: jak se bude Černočerné srdce vyjímat na velkém plátně?*“

Robin si otevřela youtube, našla jednu epizodu seriálu a klikla na Přehrát.

Za doprovodu přízračného brnkání klavíru se pomalu rozestupovala vířící animovaná mlha a vynořovaly se náhrobky v měsíčním svitu. Záběr postupoval mezi kamennými anděly porostlými břečtanem, až se objevila osamělá, průsvitná ženská postava, která mezi hroby zářila jako bělostná perleť.

„*Jaké neštěstí,*“ povzdechla si, a ačkoli její obličej nebyl vyvedený do kdovíjakých detailů, dokázal drobný úsměšek navodit přesvědčivý dojem zlomyslnosti.

Odvrátila se, odplula mezi náhrobky a rozplynula se ve tmě. V popředí se s nechutným mlasknutím vynořilo ze země cosi černého a lesklého. Otočilo se to k divákovi a Robin zjistila, že je to inkoustově černé lidské srdce s nevinným, usměvavým obličejem, který zvláště kontrastoval s jeho jinak groteskním vzezřením. Robin neurčitě zaregistrovala, že se znovu otevřely vnější prosklené dveře. Srdce na monitoru zatím zamávalo

useknutou tepnou a žoviálním hlasem moderátora dětských pořadů proneslo:

„*Nazdárek, já jsem Harty. Žiju se svými kamarády tady na hřbitově v Highgatu. Možná se divíte, jak je možné, že jsem nezetlel*—“

Ozvalo se zaklepání na dveře vnitřní kanceláře a do místnosti bez vyzvání vstoupila Midge.

„— *no, je to proto, že jsem plný zla!*“

„Jé, promiň,“ řekla Midge, „myslela jsem, že máš dneska odpoledne volno. Potřebuju...“

Vtom se zarazila, zatvářila se zmateně a přešla za Robin, aby se podívala na monitor, kde Harty právě poskakoval mezi hroby a představoval rozličné další postavy, které vylézaly ze země, aby se k němu připojily.

„To si ze mě děláš srandu,“ vydechla zděšeně Midge. „I ty?“

Robin vypnula zvuk.

„Jak to myslíš: I ty?“

„Moje ex byla tímhle dementním seriálem úplně posedlá. Přitom je to taková sračka. Jako kdyby to vymyslel někdo na tripu.“

„Já to dneska vidím poprvé,“ řekla Robin. „Právě tady byla spoluautorka toho seriálu, nabízela nám nějakou práci.“

„Kdo? Ta... jak se jmenuje... Ledwellová?“

„Jo,“ přisvědčila Robin, překvapená tím, jak rychle si Midge její jméno vybavila.

Když Midge viděla, jak se Robin tváří, dodala na vysvětlenou:

„Beth ji nesnášela.“

„Vážně? Proč?“

„Netuším,“ pokrčila rameny Midge. „Ten jejich fandom je hrozně toxický prostředí. *„Nekaž hru, čemo!*“ vykřikla pisklavým hlasem.

„Cože?“ zasmála se krátce Robin.

„To je jedna z jejich hlášek. V tom seriálu. Beth to říkala vždycky, když jsem něco nechtěla dělat. *„Nekaž hru, čemo!*“ Absolutní blábol. A taky tu jejich hru hrála. Na internetu.“

„Tu, co vytvořil Anomie?“ zajímala se Robin.

„Netuším, kdo to vytvořil. Kraviny pro děti,“ prohlásila Midge a zvedla ze stolu Slizounovu složku. „Můžu si tohle vzít? Potřebuju tam přidat pár poznámek.“

„Jen do toho.“

Sotva Midge odešla z kanceláře, zazvonil Robin mobil: Strike. Ztlumený seriál teď zastavila.

„Ahoj.“

„Ahoj,“ řekl Strike. Zjevně jí volal z nějaké rušné ulice: slyšela hluk dopravy. „Promiň, vím, že máš dneska odpoledne volno –“

„Nic se neděje,“ přerušila ho Robin, „jsem ještě v kanclu. Mám v šest prohlídku jednoho bytu v Actonu, nemělo smysl jezdit předtím domů.“

„Aha, jasně. Napadlo mě, jestli by sis zítra nechtěla prohodit práci. Mně by se mnohem víc hodilo Sloane Square než Camden.“

„Jo, klidně,“ souhlasila Robin. Na monitoru před ní stálo nehybné černé srdce a ukazovalo na temný vchod do mauzolea.

„Díky, jseš hodná,“ řekl Strike. „Je všechno v pohodě?“ dodal, protože z Robinina hlasu vycítil určité rozrušení.

„Jo, všechno v pohodě, jenom... měli jsme tady právě jeden Gateshead. No, Pat si myslela, že je to Gateshead. Ale vlastně nebyl. Slyšel jsi někdy o *Černočerným srdci*?“

„Ne. Co to je, hospoda?“

„Kreslenej seriál,“ řekla Robin a znovu klikla na Přehrát. Animace dál běžela bez zvuku: Harty ustrašeně couval před postavou, která se pomalu vynořovala ze vchodu do mauzolea. Byla velká, shrbená a zahalená v černém plášti, s výrazným zobanem v obličejí. „Jeho autorka chce zjistit informace o fanouškovi, co jí otravuje život na internetu.“

„Hm,“ zamručel Strike. „Cos jí řekla?“

„Že nemáme kapacitu, ale odkázala jsem ji na Pattersona a McCabese s tím, že oba dělají kybervyšetřování.“

„Hm. Dávat práci Pattersonovi, to se mi teda nelíbí.“

„Chtěla jsem jí pomoci,“ namítla Robin na svoji obranu. „Byla z toho dost hotová.“

„Rozumím,“ řekl Strike. „No, díky za ten zítřek, máš to u mě.“

Když Strike hovor ukončil, Robin pustila na počítači zvuk. Dívala se ještě asi minutu, ale děj jí nedával smysl. Možná jí bez zvuku unikla zápletky, ale celkově musela dát za pravdu Midge: i když byl seriál nádherně nakreslený, působil jako morbidní blouznění nějakého fetišáka.

Právě se chystala počítač vypnout, když se ozvalo zaklepání a do místnosti znovu vešla Pat.

„Tohle bylo na záchodě,“ oznámila a ukázala lepenkové desky. „Asi to tam nechala ta šmudla. Leželo to na nádržce.“

„Aha,“ řekla Robin a desky si vzala. „Dobře... no, snad se pro to vrátí. A když ne, zjistíme, kam to poslat. Nemohla by ses mrknout, jestli třeba nemá agenta? Jmenuje se Edie Ledwellová.“

Pat si odfrkla, čímž dala najevo, že Edie Ledwellová u ní má kvůli zapomenutým deskám další vroubek, a opustila kancelář.

Robin počkala, až za ní zapadnou dveře, a pak desky otevřela. Edie si vytiskla spoustu Anomieho tweetů, k nimž osobitým rozmáchlým rukopisem připojila vlastní komentáře.

Anomie měl na twitteru přes padesát tisíc sledujících. Robin si začala tweety prohlížet, i když byly zpřeházené, jak se v kanceláři vysypaly na podlahu.

Anomie @AnomieGamemaster

Kdo Nenažrance baští její ukňouraný historicky o tom, jak byla chudá, měl by vědět, že její zazobanej strejček jí někdy začátkem milénia dvakrát věnoval dost slušný finanční obnosy.
#EdieLedwellova

10:30 odp. · 26. 4. 2013

Edie pod tweet připsala: *Anomie mi říká buďto „Nenažranka“, protože jsem vyléčená bulimička a protože mi evidentně jde jenom o prachy, nebo „Edie Ledwellová“, protože prý permanentně lžu o svoji minulosti a inspiracích. Je*

pravda, že mi strejda dal peníze. Poprvé 200 liber a podruhé 500. Tehdy jsem žila jako bezdomovec. Dal mi peníze a řekl mi, že víc pro mě udělat nemůže. Josh tohle ví a je klidně možné, že to Sebovi řekl.

Robin otočila na další stránku.

Anomie @AnomieGamemaster

Ledwellka se v duchu náramně baví tím, že tu prvotřídní mrchu Bleduli založila na svojí někdejší černošský spolubydlící Shereece Summersový. Komu se bude posmívat přistě, Nenažranko?

3:45 dop. · 24. 1. 2015

Když jsme u Bledule ladili details, řekla jsem Sebovi, že jsem si do ní tak trochu vypůjčila pár věcí ze Shereece, ale jinak jsem nikdy nikomu neprozradila, že mě částečně inspirovala právě ona.

Robin se podívala na další tweet.

Anomie @AnomieGamemaster

Moc zajímavá zpráva pro fany. #EdieLzedwellova možná nesnáší NAŠI hru, ale jak je vidět, k jiným hráčkám je docela svolná.
#ZenaMnohaTalentu

Max R @mreger#5

Nejsem na to nijak hrdej, ale v roce 2002 mi @EdLedAnima za prachy vykouřila péro

4:21 odp. · 13. 4. 2012

Tohle, připisala Edie, je jedna z jeho oblíbených strategií. Přemluví pár svých kámošů mezi ostatními hejtry, ať odvedou špinavou práci za něj, ať si

vycucají z prstu nějakou lež, kterou on jenom retweetne, takže ho nikdo nemůže obviňovat, že si ty kecy vymyslí sám.

Robin obrátila na další stránku.

Anomie @AnomieGamemaster

Doneslo se mi, že se Edie Ledwellová „pokusila o sebevraždu“. Agent to zatím nekomentoval. Ví někdo něco víc?

10:59 odp. · 24. 5. 2014

Anomie @AnomieGamemaster

Můj zdroj tvrdí, že je v nemocnici v Kensingtonu.

Údajně předávkování

11:26 odp. · 24. 5. 2014

Pod to Edie napsala: *Tohle Anomie zjistil během několika hodin. Byla jsem v tu dobu přesvědčená, že o tom neví nikdo kromě Joshe.*

Anomie @AnomieGamemaster

Hmmmm...

Johnny B @jbaldw1n1>>

odpověď uživateli @AnomieGamemaster

no, to je teda zvláštní, protože moje sestra v týchle nemocnici pracuje a na vlastní oči viděla, že tam přišla po svých a celá rozesmátá

12:16 dop. · 24. 5. 2014

Nesmysl. Do nemocnice jsem nepřišla. Vůbec si nevzpomínám, jak jsem se tam dostala, byla jsem v bezvědomí. Tenhle Johnny je další z jeho přísluhovačů, co šíří jeho lži.

Anomie @AnomieGamemaster

?

Sally Anne Jonesová @SAJ345_>

odpověď uživateli @AnomieGamemaster

Nechci to zlehčovat, ale v téhle nemocnici se dělá spousta kosmetických zákroků. Přejde mi, že kdyby šlo o předávkování, tak se k tomu agent vyjádří.

1:09 dop. · 25. 5. 2014

Table Sally Anne je účet na jedno použití, někdo ho vytvořil ten samý večer a už z něj nikdy znovu netweetoval. Od té doby se o mně vykládá, že mám plastiku nosu.

Na zprávu zmiňující pokus o sebevraždu reagovalo pod tweetem několik lidí.

Max R @mreger#5

odpověď uživateli @AnomieGamemaster

Podle mě blbost. Šla si tam nechat zmenšit ten svůj obří frňák #Nosegate

Lépinův žák @Lep1nuvZak

odpověď uživateli @AnomieGamemaster

Je tu někdo, kdo bydlí v okolí té nemocnice? Neměl by být problém ji vyfotit, až vyleze ven #Nosegate

Algernon Gizzard Esq @Gizzard_AI

odpověď uživateli @AnomieGamemaster

umřít na zmršenou plastiku nosu, to by byl gól

DrekJeMojeKrevníSkupina @hrajDrekovuhru
odpověď uživatelům @Gizzard_AI @Lep1nuvZak
@AnomieGamemaster
👍👍👍👍👍👍

Zozo @cernysrdce28
odpověď uživateli @AnomieGamemaster
Přestaňte si z toho dělat sradnu . co když je to pravda .

Laura Mayová @Majova_kvetinka*
odpověď uživateli @AnomieGamemaster
jestli se opravdu pokusila o sebevraždu, měl by ses za tohle stydět

Andi Reddyová @avoydderidna
odpověď uživatelům @Majova_kvetinka* @AnomieGamemaster
kdyby to vážně udělala, agent vydá oficiální prohlášení
#lovenisoucitu

Robin se podívala na hodinky: jestli si chce prohlédnout ten byt v Actonu, je nejvyšší čas vyrazit. Zavřela desky, vzala prázdný hrnek a s obojím vyšla z kanceláře. Midge seděla na pohovce a pilně zapisovala poznámky do Slizounovy složky.

„Máš plány na večer?“ zeptala se Pat, když si Robin z věšáku u dveří sundala kabát.

„Jedu se podívat na jeden byt v Actonu,“ řekla Robin. „Upřímně doufám, že bude lepší než ten poslední, co jsem viděla. V koupelně byla plíseň po celém stropě a umyvadlo nedrželo na zdi. Ten člověk z realityky povídal, že je to byt ,před rekonstrukcí‘.“

„Vítej do reality londýnských realitek,“ zabručela Midge se sklopeným zrakem. „Já bydlím prakticky v krabici od bot.“

Robin se s oběma ženami rozloučila a odešla. Dole na Denmark Street byla zima. Cestou ke stanici metra si prohlížela kolemjdoucí, jestli mezi nimi nepozná Edie Ledwellovou, která už si možná všimla, že u nich zapomněla svoje desky, ale nikde ji neviděla.

Blížila se odpolední špička. Robin cítila, že ji hluboko v nitru cosi hněte, ale sama nedokázala říct co. Když došla k eskalátoru, najednou si uvědomila, že to nemá nic společného s Edie Ledwellovou ani s jejím kresleným seriálem.

Strike přece dneska večer nemá pracovat, tak kde přesně hodlá trávit noc, že se mu zítra dopoledne víc hodí sledovat Chmatákův byt na Sloane Square místo Gazeliny školy v Camdenu?

8

*Byla to dívka odvážná, smělá...
Znala i laskavost,
Leč jazykem se hrubě obáněla
A bolesti způsobila dost.*

Christina Rossettiová
Jessie Cameronová

Najít vchod do zapadlého baru Nightjar, kam měl Strike ten večer namířeno, nebyla úplná hračka. Napoprvé ty nenápadné dřevěné dveře na City Road minul a musel se vrátet. Když zazvonil a uvedl svoje jméno, vpustili ho dovnitř a on se vydal po schodech dolů do spoře osvětleného podzemního lokálu s obnaženými cihlami a spoustou tmavého dřeva.

Tohle mělo být jeho šesté rande s Madeline Courson-Milesovou. Každý z předešlých večerů začínal v jiném baru nebo restauraci podle Madelinina výběru a končil v jejím domku v Pimlicu, který sdílela se svým synem. Henryho měla v devatenácti a jeho otci, za něhož se nikdy neprovdala, bylo v době, kdy přišla do jiného stavu, taky devatenáct. Stal se z něj úspěšný bytový architekt a Strika ohromilo, jak přátelský spolu udržují vztah.

Když se Madeline s Henryho otcem rozešla, vdala se za jistého herce a následně se s ním rozvedla, protože ji opustil kvůli herečce, která hrála hlavní roli v jeho úplně prvním filmu. Strike byl bezpochyby z hodně jiného těsta než bohémové, s nimiž Madeline v minulosti chodila, ale naštěstí pro něj se jí tento kontrast podle všeho zamlouval. Pokud jde o šestnáctiletého Henryho, ten Strikovi při náhodných setkáních u Madeline doma projevoval

jen minimum zdvořilosti a komunikoval s ním výhradně v jednoslabičných větách. Strike si to nebral osobně. Vybavoval si, jaké pocity v něm samotném probouzeli muži, které si jeho matka vodila domů.

Detektiv s potěšením nechával výběr míst, kde se setkávali, na své nové přítelkyni; tak dlouho žil jen prací, že v Londýně neznal prakticky žádné lepší noční podniky. Pár jeho bývalců, včetně někdejší snoubenky Charlotte, si neustále stěžovalo na to, do jakých putyk je kvůli svým nízkým příjmům tahá, ale v současnosti měl peněz dost, takže si s útratami v barech a restauracích nemusel dělat hlavu. Jedinou výtku by měl asi k tomu, že Madeline občas zřejmě zapomněla, že chlap jeho proporcí potřebuje po celém dnu v práci zakousnout něco víc než jen oříšky k vínu, a tak si dnes radši dopřál Big Mac s velkými hranolky a do baru Nightjar, kde je podle Madeline čekalo skvělé pití a živá muzika, se vydal až potom.

Uvedli ho ke stolu pro dva a on se usadil a čekal. Madeline mívala obvyčejně zhruba půl hodiny zpoždění. Šéfovala velmi úspěšnému podniku s hlavní pobočkou na Bond Street, kde prodávala a půjčovala šperky klientkám z vyšší společnosti včetně několika slavných hereček a členek královské rodiny. Strike si pomalu zvykal na to, že po příchodu bývá dost napjatá a hned překotně spustí o svých aktuálních problémech v práci, a teprve když do sebe dostane pár loků alkoholu, trochu se uvolní. Svůj podnik vybudovala úplně sama a jemu se líbilo, jak je tomu, co dělá, upřímně oddaná, s jakou vášní se obchodu věnuje a jak sžíravě dokáže hodnotit lidi, kteří ji kvůli jejímu původu a přízvuku podceňují. Navíc byla i krásná a dychtila s ním spát a po tom dlouhém období nuceného celibátu a onom nevydařeném momentu s Robin před Ritzem byl tenhle balzám na jeho ego obzvlášť vítaný. Přestože nikomu ze svých přátel zatím neprozradil, že se s Madeline vídá, byl rozhodnutý, jak si sám v duchu říkal, „dát tomu šanci“.

„Já počkám, díky,“ řekl servírce, když si přišla pro objednávku, a následujících dvacet minut si pročítal nápojový lístek, který vynikal nejen délkou, ale i výstředností nabízených míchaných nápojů. Páru u vedlejšího stolu právě přinesli dva koktejly a vypadalo to, že barman snad na okraj sklenic naaranžoval cukrovou vatu. Strike by byl mnohem vděčnější za půllitr pořádně silného piva.

„Promiň, že jdu zase pozdě, brouku,“ ozval se konečně zadýchaný Madelinin hlas. Měla na sobě semišové minišaty a vysoké boty a vypadala úžasně, jako ostatně pokaždé, když spolu někam šli. Vklouzla na židli vedle něj, ovinula mu ruku zezadu kolem krku, přitáhla si ho pro polibek a pak řekla:

„Musela jsem k právníkům – teda já fakt potřebuju drink –, koukali na ty fotky a dali mi za pravdu, že ty mrchy v Eldoradu obšlehly můj design. *Hodinu a půl* mi vysvětlovali, jak je těžký něco takovýho prokázat, jako bych to už dávno nevěděla... Pochopitelně mi každou blbost vykládají desetkrát, aby to protáhli, a jak by taky ne, když si účtují od hodiny... Ještě jsem se nestihla podívat, přijďte za chvíli,“ štěkla na servírku, která se u nich znovu vynořila. Dívka se stáhla. Madeline si od Strike vzala koktejlový lístek.

„Co si dáš? Já potřebuju něco silnýho... Jak se ti tady líbí? Skvělý, že jo? Tak co si dám já? Něco s vodkou – jasně, dám si Orca Punch. Kam zmizela ta holka?“

„Řekla jsi jí, ať odprejskne,“ usmál se Strike.

„Do hajzlu, to jsem asi přehnala, vid? Měla jsem *tak* příšerný odpoledne... navíc máme novýho sekuritáka a chlapec to trochu moc prožívá – odpoledne do obchodu málem nepustil Lucindu Richardsonovou. Asi mu budu muset udělat nějakej tahák, aby věděl, kdo je kdo... Hele, tamhle je,“ zarazila se Madeline a zaculila se na servírku, která se vracela s obezřetným výrazem. „Můžu si dát Orca Punch?“

„A pro mě Toronto, prosím,“ dodal Strike, servírka se na něj usmála a zmizela.

„Jak ses dneska měl ty?“ zeptala se Madeline, ale než stačil odpovědět, položila mu pod stolem ruku na stehno. „Musím se tě na něco zeptat, brouku, a jsem z toho kapku nervózní. Tak bych to radši odbyla hned, ať to máme z krku.“

„Už nějakou dobu čekám, kdy to přijde,“ reagoval Strike s vážnou tváří. „Ne, s tvýma šperkama se fotit nenechám.“

Madeline vyprskla smíchy.

„Teda, ale to by byla bomba. Byla by to absolutně geniální reklama: na hlavu bych ti nasadila diadém. Ale je zvláštní, žes to zmínil, protože...“

Heleď, už se to proslýchá nějakou dobu, ale mám trochu obavy, jak to vezmeš... Jde o Charlotte Campbellovou.“

„Co je s ní?“ zeptal se Strike pokud možno nenuceně.

Protože ten večer, kdy se seznámili, seděla Madeline u jednoho stolu s Charlottiným nevlastním bratrem, detektiva nijak nepřekvapilo, že toho o Charlotte i jejich mnohaletém vztahu ví poměrně dost. Než ale souhlasil s druhým rande, trval na tom, že mu musí prozradit, jak dobré jsou s jeho bývalou snoubenkou kamarádky, a ulevilo se mu, když zjistil, že se Madeline zná s Charlotte jen zběžně, že jí v podstatě jenom půjčuje šperky a občas na ni narazí na nějakém slavnostním obědě nebo večírku, kam Madelininy klientky běžně chodí.

„Loni souhlasila, že se nechá nafotit s mojí novou kolekcí,“ pokračovala Madeline a bedlivě sledovala Strikovu reakci. „Nevěděla jsem, jak ti to mám říct... Jsou celkem čtyři, mám Alice de Bockovou, Siobhan Vickerovou a Constance Cartwrightovou...“

Ani jedno z těch jmen Strikovi nic neříkalo a Madeline to z jeho prázdného výrazu ihned pochopila.

„No, jsou všechny trochu... Alice je ta modelka, co přišla o smlouvu kvůli krádežím v obchodě, a Siobhan je ta holka, co měla poměr s Evanem Duffieldem ještě předtím, než se rozvedl... Moje kolekce se bude jmenovat ‚Nechvalně proslulá‘, tak jsem chtěla použít ženy, co jsou... no, co se o nich drbe v bulváru, tak bych to řekla. Měla jsem vybranou Gigi Cazenovou,“ dodala a její výraz rázem zvážněl. „Víš, tu holku, co se chudák –“

„Na Silvestra oběsila, já vím,“ doplnil Strike. Už si o ní od té doby přečetl. Třidvacetiletá popová zpěvačka nevytvořila během své kariéry nic, co by se Strike dobrovolně uvolil poslouchat, a na oficiálních fotkách, které zachycovaly její úzký obličej s obrovskými očima, mu připomínala vyplašenou laň. Posledních šest měsíců před smrtí dělala mluvčí jedné environmentální charitě.

„Správně. Dost to schytala na sociálních sítích kvůli něčemu, co se nakonec ukázalo jako naprostá lež, a já si říkala, že by to tímhle parádně vpálila do ksichtu všem těm, co ji pronásledovali, jenže... no, Charlotte

každopádně souhlasila, že to pro mě nafotí, a máme se do toho pustit příští týden. Ale kdyby ti to vadilo, asi ji ještě můžu odmítnout –“

„Neblbni,“ zarazil ji Strike. „Je to tvoje věc, tvůj byznys. Mně je to fuk. Vůbec se mě to netýká.“

Ty zprávy ho sice nepotěšily, ale ani nepřekvapily. V letech, kdy se s Charlotte znal, dělala příležitostně modelku a taky psala články pro *Vogue* a *Tatler*: kratochvíle krásné dívky s prstem na tepu doby, která nepotřebuje pracovat.

„Fakt? Myslíš to vážně? Protože by byla naprosto skvělá a tahle čtyřka pohromadě určitě pořádně rozvíří vody. Dám Charlotte takovej brutální obojek posázenej nebroušenýma smaragdama.“

„Obojek?“ zopakoval Strike a představil si psy.

„No, masivní náhrdelník, co těsně přiléhá ke krku,“ vysvětlila Madeline, znovu se zasmála a naklonila se k němu pro další polibek. „Ježíš, to je tak skvělý, že jsou ti šperky absolutně ukradený. To je fakt tak příjemná změna.“

„Copak se většina chlapů zajímá o šperky?“

„To by ses divil... nebo, já nevím, možná jsou jim šperky jako takový ukradený, ale často se dost zajímají o design nebo o hodnotu kamenů nebo mají na něco *názor* – panebože, jak já jsem unavená z chlapů, co mi cpou svoje názory... nebo mám možná jenom po krk právníků. Kde sakra zase vězí ta holka? Potřebuju další drink...“

Jak Strike předpokládal, jakmile Madeline vypila půlku svého koktejlu, začala se uvolňovat. Na malém pódiu se usadil jazzový kvartet, ona Strikovi zlehka položila ruku na stehno a navzájem si křičeli do ucha, jak se jim vystoupení zamlouvá.

„Už jsi mi řekl, jak ses dneska měl?“ zeptala se ho Madeline, když dorazil y jejich druhé drinky.

„Ne,“ odpověděl Strike, „ale měl jsem se fajn.“

K jejímu mírnému roztrpčení jí nikdy nesděl o val podrobnosti o svých případech. Opakovaně spolu žertovali, že vyšetřuje londýnského starostu Borise Johnsona, a možná by ho napadl nějaký vtípný fiktivní zločin, při kterém ho přistihl, jenže Strike měl mnohem slabší plíce než saxofonista,

který se do toho teď opíral ze všech sil, takže by Madeline stejně nic neslyšela. Když ale muzikanti konečně dohráli a odezněl potlesk, Strike se jí zeptal:

„Slyšela jsi někdy o *Černočerným srdci*?“

„O čem? Jo, počkej, to je ten divnej kreslenej seriál?“

„Jo. Takže ho znáš?“

„Ne, moc ne, ale Henry na to nějakou dobu koukal. Jedna postava se tam jmenuje Dred, že jo – nebo Dreg?“

„Nevím,“ pokrčil rameny Strike. „Dneska jsem o tom slyšel poprvé.“

„Jo, Drega měl Henry rád. Ale nevyhodili potom toho chlapa, co ho mluvil? Něco se s ním stalo. Vzpomínám si, jak se o tom Henry bavil s kamarádkama. Pak ho to přestalo bavit. Ale tohle jde trochu mimo mě, všechny ty věci na youtube a tak. Tam se moc šperků neprodává.“

„Kde se prodává nejvíc šperků?“

„Na instagramu,“ odpověděla Madeline bez váhání. „Tys neviděl moji stránku na instagramu? Kristepane, a to spolu jako chodíme?“

Vytáhla z kabelky iPhone a zapnula ho, aby mu svůj profil ukázala. Netrpělivě podupávala, protože tu měli pomalou wi-fi.

„Tady,“ strčila před něj telefon.

Pomalou listoval fotkami mnoha krásných žen s Madelininými šperky a tu a tam narazil na nějaký umělecký záběr Londýna nebo na její selfičko s vlastními náušnicemi či náhrdelníkem.

„Pojď, vyfotíme se spolu a já to tam hned hodím,“ navrhla, vzala si iPhone zpátky a zapnula přední kameru. „Tohle je super pozadí.“

„Soukromí detektivové se na instagram nefotí,“ namítl Strike a instinktivně zvedl velkou chlupatou ruku, aby kameru zablokoval.

„Hm, to je asi fakt,“ podotkla trochu překvapeně. „Škoda. Dneska nám to oběma docela sekne.“

Strčila telefon zpátky do kabelky.

„Můžeš si mě vyfotit, až mi dáš ten diadém,“ řekl Strike a ona se zasmála.

„Chceš ještě drink, nebo...“ naklonila se k němu a dýchla mu do ucha, „... už půjdeme domů?“

„Domů,“ prohlásil Strike a vyprázdnil svoji sklenku. „Zítří brzo ráno musím být na Sloane Square.“

„Jo? Co dělá Boris na Sloane Square?“

„Krade poklice z kol, obírá starý babky – klasika,“ řekl Strike. „Jenže je to parchant mazaná a pořád se mi ho nepovedlo přistihnout při činu.“

Madeline se zasmála a Strike zvedl ruku, aby požádal o účet.

9

*Bledé královny čest!
Tichý smích, tak krutý a sžrávý
Mumlání jako mrtvých z hrodek...*

Jean Ingelowová
Spánek Sigismundův

Rozhovory sedmi z osmi moderátorů *Drekovy hry* na herním chatu

<moderátorský chat>

<12. února 2015 9.22>

>

>

>

Anomie: dneska je
nějak ticho

>

>

<založen nový soukromý
chat>

Velepícharo: Jo. Za
posledních čtrnáct dní

<12. února 2015 9.24>

šly čísla dolů.

>

>

>

>

>

>

>

>

Anomie: Co to,
že se najednou
začali přihlašovat
moderátoři?

>

Velepicharo: nevím

>

>

Anomie: Jestli s tím
ten blbec Harty292
nepřestane, dostane
brzo banána

Velepicharo: co
dělá?

Anomie: porušuje
pravidlo 14, tahá
z holek, kolik jim je

<uživatel Srdcařka
posílá pozvánku
uživatelům LordDrek,
Velepicharo, Čertisko,
Červice28, Bledule>

Srdcařka: lidi?

>

<uživatel Velepicharo
se připojil do chatu>

<uživatel LordDrek se
připojil do chatu>

<uživatel Červice28 se
připojil do chatu>

Červice28: mluvila jsi
s joshem ?

Srdcařka: Počkáme na
ostatní.

>

<uživatel Bledule se
připojil do chatu>

<uživatel Čertisko se
připojil do chatu>

>

Čertisko: co se děje?

Srdcařka: Právě jsem
dostala smsku od
Joshe. Odpoledne se má
sejít s Ledwellkou.
Ona to pořád popírá,

a odkud jsou. Kokot.

>

>

Anomie: už toho mám dost, dávám mu ban.

Velepicharo: když budeš ty lidi banovat, moc nám to čísla nezvedne.

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

tak s sebou Josh vezme ten dokument a ukáže jí ho.

Čertisko: mazec

Červice28: !!!!

Velepicharo: PARÁDA

LordDrek: z tohohle už se nevykecá

Bledule: kde se mají sejít?

Srdcařka: to ti nemůžu říct, sorry

Bledule: protože to nevíš, nebo?

Srdcařka: protože Josh mi důvěřuje, že to neřeknu

Červice28: bude tam brávník ?

Velepicharo: tvl, co je brávník?

LordDrek: hehehe

Čertisko: dejte jí pokoj, je dyslexička

Srdcařka: ne, Červí, budou tam jenom sami 2

Velepicharo: na modchatu je už takhle

Anomie: musím
za chvíli někam
vypadnout. Vezmeš to
za mě?

>

Velepicharo: soráč,
mám jednání v práci

Velepicharo: ať to
vezme Morehouse

Anomie: ten taky něco
má, nemůže

>

>

>

>

>

>

Anomie: musím něco
vyřídit

Anomie: zatím

<uživatel Anomie
opustil chat>

>

>

>

dost nevrlá, pře nám
v poslední době padají
čísla. Počkejte, až
jí Blay ukáže ten náš
dokument, hahaha

Bledule: proč nám
nemůžeš říct, kde se
sejdou?

Srdcařka: teď ti
to povídám, Josh mi
důvěřuje, že to nikomu
neřeknu.

Srdcařka: pochopitelně
nestojí o to, aby je
rušili lovci autogramů

Bledule: tvl já si
tam asi nepojedu pro
autogram vůbec nejsem
v Londýně jenom se
ptám

Bledule: i když je
stejně jasný kde se
sejdou

Srdcařka: hele, myslím
to vážně, jestli se
tam objeví banda fanů,
Josh mi už nikdy nic
nesvěří

Bledule: říkám, že
já tam stejně nemůžu,
i kdybych chtěla. Jsem
kilometry daleko

Srdcařka: Josh mi
důvěřuje, jasný?

> **Bledule:** Klídek,
> Srdino, jasnější to
> ani být nemůže. Josh
> Blay tě má v telefonu!
> Jseš hvězda.

> **Bledule:** musím jít

> **<uživatel Bledule
opustil chat>**

> **Srdcařka:** To jí ruplo
> v kouli, nebo co?

> **Čertisko:** Zvykla
> si, že se Anomie
> i Morehouse točí jen
> kolem ní. Nelíbí
> se jí, že teď jsi
> středem pozornosti ty

> **LordDrek:** já teda
> vím, že po ní jede
> Morehouse, ale Anomie
> taky?

> **Čertisko:** no,
> nevím to jistě, ale
> rozhodně jí nechá
> projít víc věcí než
> ostatním, to sis
> nevšiml?

> **Velepicharo:** hádejte,
> kdo opustil modchat,
> pže si potřebuje něco
> vyřídit?

> **Srdcařka:** No, tak
> je to jasný. Teda ne
> že bysme potřebovali
> další důkazy.

10

Zem je pustá ve stopách veselí...

Felicia Hemansová

Slavností čas

Příští porada celého týmu agentury se konala druhý únorový pátek. Byl pošmourný, mokrý londýnský den. Na okenní tabulky bubnoval liják a v umělém osvětlení kanceláře vypadali všichni kromě Deva nezdravě bledí.

„Takže,“ řekl Strike, když se vypořádali s několika resty a administrativními drobnostmi, „ke Slizounovi. Jak všichni víte, předpokládali jsme, že bude mít dost rozumu na to, aby se neukazoval nikde v okolí Gazeliny školy, jenže to se včera po poledni změnilo. Midge?“

„Jo,“ přisvědčila, převzala od Barclaye plechovou dózu se sušenkami, ale nic si z ní nevzala, jen ji předala Strikovi. „V půl jedený se objevil ve svém bavoráku a z okýnka okukoval všechny holky, co vycházely ven na oběd. Nafotila jsem to – Pat fotky vytiskla...“

Pat si usadila e-cigaretu mezi zuby, otevřela složku, kterou měla na klíně, a dala snímky kolovat.

„... a jak vidíte, nechtěl na ni mávat před jejíma kámoškama a radši jí poslal esemesku. Jakmile byly kámošky z dohledu, vrátila se a nasedla k němu do auta. Bála jsem se, že mi někam frknou, ale zajel jenom za roh, aby na ně nebylo vidět od školních vrat.“

Fotky mezitím doputovaly k Robin. Jednu po druhé si je prohlédla. Na poslední, pořízené přes čelní sklo bavoráku, Slizoun, pohledný čtyři-

cátník se špinavě blondatou hřívou a křivým, ale přitažlivým úsměvem, právě tiskl rty k ruce sedmnáctileté dívky usazené na sedadle spolujezdce.

„Takhle ji políbil těsně předtím, než ve škole začalo zvonit,“ pokračovala Midge. „Ona se hned podívala na telefon, uvědomila si, že se musí vrátit na hodinu, a pádila do školy. On odjel. Už se nevrátil a ona jela domů autobusem jako obvykle.“

„To ale není všechno,“ vzal si slovo Strike. „Když mi Midge ty fotky poslala, zkopíroval jsem je Gazelině matce, která mi dneska ráno volala. Ukázala je dceři s tím, že si nějaká jiná matka všimla, jak nasedá do Slizounova auta. Gazela tvrdila, že jel jenom náhodou kolem a zamával na ni. Matka požadovala, ať jí ukáže mobil. Gazela odmítla. Skončilo to tahanicí.“

„Ale ne,“ zasténala Robin.

„Gazele se podařilo mobil ubránit, tak jí ho matka, která jí platí účty, přes vzdálený přístup zamkla a všechno z něj smazala.“

„Dobrá práce,“ řekli sborem Barclay s Midge, ale Dev zavrtěl hlavou.

„Toho on jenom využije – koupí jí vlastní telefon. Ta ženská si ji nesmí zneprátenit, to je to nejhorší, co teď může udělat.“

„Souhlasím,“ přikývl Strike. „Klientka už panikaří, protože ví, co se může stát, až bude muset přistě do ciziny. Obvykle Gazelu dává k rodině tý spolužačky, co ji na Silvestra vzala do Annabel's, a z toho, co jsem viděl, mi nepřipadá, že by za ní zrovna stáli s bičem v ruce.“

Matka i dcera teď každopádně jedou do Herefordu na oslavu babiččinych devadesátin.“

„V tom autě musí vládnout fantastická atmosféra,“ podotkl Dev.

„Pro nás je hlavní,“ navázal Strike, „že případ Slizoun pokračuje, i když začínám mít pocit, že klientce nedokážeme poskytnout to, co po nás chce. Její dcera už není pod zákonem, takže Slizounovo chování je možná nemorální, ale ne ilegální. Na druhou stranu, pokud se bude dál ochomýtat kolem školy, mohli bychom získat další materiály.“

„Byl by vůl, kdyby to dělal pravidelně, a to on není,“ prohlásil Dev.

„Já bych ho pošimral basebalkou v rozkroku, to by ho třeba přivedlo k rozumu,“ navrhl Barclay.

„Je to úchyl, což musíme dokázat hlavně tý holce,“ vložila se do hovoru Robin. „Tím by to všechno skončilo. Problém je, že ona v něm momentálně vidí boha.“

„Vážně?“ zamyslela se Midge. „Anebo ji jenom rajcuje, že matce ukradla přítele?“

„Možná obojí,“ připustila Robin.

„Souhlasím,“ ozval se Strike. „Je potřeba jí ho zošklivit, to je psychologicky vzato ta nejjistější cesta, jak to skončit, jenže když Slizouna začneme sledovat čtyřiadvacet hodin denně, zdvojnásobí se nám náklady a pochybuju, že na to klientka přistoupí. Je podle všeho přesvědčená, že to všechno zarazí čistě jen tím, že bude oběma vyhrožovat a hodně ječet.“

„V televizi mi teda připadá mnohem inteligentnější,“ podotkl Dev s plnou pusou sušenek.

„S vlastní rodinou to neumí nikdo,“ prohlásil Barclay. „Kdyby tchyně v jednom kuse nehučela do mojí ženy, že jsem naprostá nula, která to nikdy nikam nedotáhne, snad by to ani nebylo manželství.“

„Počkej, nevymaloval jsi tchyni zrovna nedávno kuchyni?“ zeptala se Robin.

„Jo, vymaloval. A skoro mi i poděkovala,“ řekl Barclay. „Magickej okamžik.“

Robin a Dev se zasmáli jeho kyselému výrazu.

„Heleďte, máme před sebou volnější víkend,“ pronesl Strike zamyšleně a promnul si bradu, která už tmavla čerstvým strništěm, přestože se ráno holil. „Možná by stálo za to očíhnout, co Slizoun podniká, když tady ta holka není. Kdo by si stříhnul trochu přesčas?“

„Já to vezmu,“ nabídl se Dev, než stačil zareagovat někdo z ostatních. „Peníze se mi šiknou. Zrovna jsem zjistil, že manželka je zase v tom,“ vysvětlil, načež následovaly hromadné gratulace.

„Tak fajn,“ uzavřel Strike. „Jeho adresu máš. Bereme cokoli, co by ho mohlo v očích naší školačky shodit...“

A teď ke Chmatákovi. Očekáváme, že z Malediv se vrátí zítra po poledni, takže od přiletu na Heathrow ve dvanáct čtyřicet jedeme zase jako obvykle. A já mám na pondělí domluvenou schůzku s tím vlasáčem, co má problém se svým patentem. Dám vědět, jak to dopadlo.

Jinak rozpis na zbytek měsíce všem vyhovuje? Pat už chystá další na březem, takže jestli něco plánujete, hlase jí data –“

„Já jsem se chtěla zeptat, jestli by si se mnou někdo nemohl vyměnit tuhle neděli,“ ozvala se Robin. „Mám sledovat Chmatáka. Normálně bych se neptala, ale hrozně bych se chtěla podívat na jeden byt a majitelé můžou jenom o nedělích.“

„Není problém,“ řekl Strike. „Vezmu si tvoji směnu, pokud ti nevdá vzít za mě pondělí.“

Když výměnu dohodli, hovor se postupně stočil k méně důležitým tématům, a tak Robin vzala mobil a v rychlosti natukala e-mail do reality.

Zatímco psala, vyskočilo jí na displeji oznámení z BBC News. Così o tom, že v Londýně došlo k útoku nožem a policie zjišťuje totožnost obětí; Robin zprávu odsunula. Podobných hrůz se bohužel dělo tolik, že je člověk ani nestačil všechny sledovat. I dvacetimetrová jizva na Robinině předloktí, dosud vystouplá, narůžovělá a lesklá, byla památkou právě na takový útok.

Zbytek týmu mezitím skládal židle nebo je uklízel na jejich obvyklá místa. Do oken kanceláře dál bubnoval dešť. Když Robin e-mail odeslala, objevilo se jí na displeji další upozornění z BBC. *Ledwellová a Blay objeveni na highgateském hřbitově.*

Robin na displej pár vteřin zírala, pak na zprávu ťukla prstem. Někdo se s ní loučil, ale ona neodpověděla, protože čekala, až se článek o pobodání na highgateském hřbitově načte celý. Prosklené dveře kanceláře se otevřely a zavřely. Midge a Barclay odešli v družném hovoru a jejich kroky odeznívaly po kovovém schodišti.

Oběťmi pobodání v Highgatu jsou tvůrci kultovního kresleného seriálu

Scotland Yard oznámil totožnost dvou obětí útoku, k němuž došlo včera večer na highgateském hřbitově: jde o Edie Ledwellovou (30) a Joshe Blaye (25), autory animovaného seriálu *Černočerné srdce*, jehož děj se odehrává na témže londýnském hřbitově.

Tělo Ledwellové našel místní zaměstnanec. Blay útok přežil a byl převezen do nemocnice ve Whittingtonu. Je stále v kritickém stavu.

Policie vyzývá každého, kdo si 12. února mezi čtvrtou a šestou hodinou odpoledne všiml v okolí hřbitova čehokoli neobvyklého, aby se ozval na zvláštní telefonní linku (číslo níže). Popis pachatele úřady zatím nezveřejnily.

Svůj překvapivě úspěšný seriál, nyní uváděný na Netflixu, vytvořili Ledwellová a Blay poté, co se seznámili v umělecké skupině North Grove...

I přes hlasité tepání krve v uších Robin zaznamenala, že na ni někdo mluví. Zvedla hlavu.

„Co je?“ zeptal se Strike naléhavě, protože Robin zmizela veškerá barva z obličeje.

„Ta holka – žena –, co po nás chtěla prověřit toho trolla na internetu... včera ji zavraždili.“

11

*Kdyby však ta hra
Náhle krutě zvažněla,
Kdyby v očích Smrti
Radostí zalesklo se,
Nebyl by ten šprým
Až příliš drahý?
Nezašly by žerty
Příliš daleko?*

Emily Dickinsonová
LV

Rozhovory všech osmi moderátorů *Drekovy hry* na herním chatu

<moderátorský chat>

<13. února 2015 17.34>

Červice28: Srcařko ?

Červice28: vidím , že
jsi tady

Červice28: haló ?

Červice28: řekněte
někdo něco

Červice28: prsím

>

<uživatel Morehouse se
připojil do chatu>

Červice28: Morhausi ,
panebože viděls to ?

<založen nový soukromý
chat>

Morehouse: jo

<13. února 2015 17.35>

Červice28: to nemůžu

<uživatel Morehouse
posílá pozvánku
uživateli Bledule>

Červice28: to nemůže
být pravda , že ne ?

Červice28: paenbože ,
brečím tu jak želva

Morehouse: Bledule?

>

Červice28: to nemůže
být pravda

>

Morehouse: asi je,
Červí

>

<založen nový soukromý
chat>

Morehouse: Kdyby
neměli jistotu,
nebudou uvádět jména.

>

<13. února 2015 17.36>

Červice28: panebože

<uživatel Velepicharo
posílá pozvánku
uživateli LordDrek>

<uživatel Čertisko se
připojil do chatu>

>

Velepicharo: jseš
tady, C?

Čertisko: slyšeli jste
to

>

<uživatel LordDrek se
připojil do chatu>

Červice28: jo

>

LordDrek:
pyčoooooooooooo

>

>

Velepicharo:
hahahahaha

>

>

>

Čertisko: ví někdo něco?

Morehouse: ne

Čertisko: tvl já se úplně klepu

Červice28: já brečím jak želva

Čertisko: myslíte, že to udělal Blay?

Červice28: cože, ? ?

Čertisko: myslíte, že nejdřív pobodal ji a potom sebe?

Červice28: jka tě to napadlo ?

Čertisko: koukni na twitter, píšou, že to takhle bylo.

<uživatel Velepicharo se připojil do chatu>

<uživatel LordDrek se připojil do chatu>

LordDrek: slyšeli jste to všichni?

Červice28: jo

Čertisko: jo

>

<uživatel Bledule se připojil do chatu>

Bledule: čau Mousi, promiň, jsem v busu. Doma budu za 20 min.

Morehouse: sedíš?

Bledule: Jo, jsem v busu!

Morehouse: Viděla jsi zprávy?

Bledule: Jaký zprávy?

Morehouse: Ledwellovou někdo zavraždil

>

>

Bledule: cože?

Morehouse: pobodali ji včera na hřbitově v H. Blaye taky. Ten je v nemocnici v kritickém stavu

>

>

>

>

>

LordDrek:
PYČ0000000000

Velepicharo: tvl věřil bys tomu

>

LordDrek: ser na to tady a pojd' na modchat, kouknem, jak to všichni zvládaj

<uživatel Velepicharo opustil chat>

<uživatel LordDrek opustil chat>

<soukromý chat uzavřen>

LordDrek: ty vole

Bledule: Morehousi, jestli je to fór, tak to není vtipný

LordDrek: tohle je totálně v prdeli

Morehouse: myslíš, že bych o něčem takovým žertoval?

Velepicharo: kdybych si měl vsadit, mám jasno

>

Čertisko: ?

>

LordDrek: K**

N*****

>

Velepicharo: přesně. Tý krávě ruplo v bedně.

>

LordDrek: jo, podle mě je to druhá Jodi Ariasová

>

<uživatel Anomie se připojil do chatu>

Morehouse: jsi tu ještě?

Anomie: hustý

>

Bledule: jo

Anomie: viděli jste to všichni?

>

Bledule: našla jsem si to na googlu

Červice28: jo

<založen nový soukromý chat>

<13. února 2015 17.47>

<uživatel Srdcařka posílá pozvánku uživatelům LordDrek, Velepicharo>

Uživatel Srdcařka se připojil do chatu>

>

Bledule: asi budu zvracet

Anomie: fakt hustý

Morehouse: chápu

>

>

>

Anomie: to jste všichni oněměli, nebo co?

Čertisko: ne, jenom jsme v šoku

Červice28: já brečím jak želva

>

Červice28: lidi na twitteru píšou , že za to můžou fanové

Čertisko: proč jako?

Červice28: asi si myslej , že to udělal někdo z fandomu

>

>

>

>

>

Čertisko: mohl to udělat úplně kdokoli

Čertisko: náhodný přepadení

Morehouse: co vůbec dělali spolu na hřbitově?

Morehouse: slyšel jsem, že už se spolu ani nebavili

Bledule: kdo ti to říkal?

Morehouse: Anomie

>

>

Bledule: Mousi, musím ti něco říct

Morehouse: co?

Bledule: LordDrek a Velepicharo si mysleli, že Ledwellová je Anomie

Morehouse: cože???

Bledule: dali dohromady celej dokument s důkazama

Morehouse: kdy to bylo?

Bledule: je to pár tejdňů

Bledule: já tomu ani na chvíli nevěřila, ale pár ostatních jo

Srdcařka: Dreku mluv se mnou

>

>

>

Srdcařka: Velepichu, jsi tady?

<uživatel LordDrek se připojil do chatu>

<uživatel Velepicharo se připojil do chatu>

LordDrek: jak se vede zlato?

Srdcařka: víte, co se stalo?

LordDrek: jo

Velepicharo: je to otrěsný

>

>

Srdcařka: já se hrozně bojím

LordDrek: ?

Srdcařka: na twitteru lidi píšou, že to udělal Blay